

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 409

De Sieraden van den Perzischen Gezant.

25000

De Sieraden van den Perzischen Gezant.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I

Men praat over Raffles.

„En ik zeg u, graaf, dat het onmogelijk lang meer kan duren, of men zal zich hebben meester gemaakt van dien geheimzinnigen man, die reeds sedert zoo langen tijd Londen onveilig maakt; maar ook andere steden van Engeland — om van het buitenland niet te spreken!”

„Met allen eerbied voor uw kunde, mijnheer Baxter — ik blijf nog altijd van meening dat men John Raffles niet in handen zal krijgen ondanks alle pogingen!”

„Maar het is onmogelijk, graaf, dat zelfs een man als die stoutmoedige avonturier zich nog lang buiten de greep van de justitie weet te houden!”

„Ik herhaal dat gij John Raffles niet zult kunnen vangen!”

„Mag ik u er op wijzen, graaf, dat het ons reeds drie malen gelukt is, de hand op hem te leggen!”

„En mag ik u er aan herinneren, mijnheer Baxter, dat Raffles al die drie keeren hoogstens een paar uren gevangen is geweest? Ik weet wel dat het pijnlijk voor u is, om dit te moeten erkennen — maar de waarheid gaat voor alles!”

„En daarom erken ik het dan ook, graaf! Maar wat ons drie malen mislukt is — daarin kunnen wij de vierde maal slagen!”

Dit gesprek werd gevoerd in de groote, deftig ingerichte conversatiezaal van de Windsor-club, in de Oxford-Street te Londen gelegen.

En de beide heeren, die het tot dusverre gevoerd hadden, waren graaf Baldwin M. P., dat wil zeggen lid van het parlement, en Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van politie — die niets liever gewild zou hebben, dan die beide begeerde hoofdletters achter zijn naam te mogen plaatsen, wanneer zijn werkring hem dat niet tot de onmogelijkheden had gemaakt.

De beide heeren waren reeds tamelijk lang lid van de Windsor-Club, die op tamelijk democratischen grondslag was gevestigd, en waartoe ook niet-adellijke lieden konden toetreden, en reeds menigmaal had de Gentleman-Inbreker, de blijkbaar onvindbare, ondernemende avonturier, het onderwerp van hun gesprek gevormd.

Ook ditmaal, naar aanleiding van een uiterst

stoutmoedige inbraak, die eenige dagen geleden had plaats gehad in het hartje van de stad, waren zij op dit onderwerp teruggekomen, hetwelk voor den heer Baxter tamelijk pijnlijk moest zijn, omdat gedurende de periode, waarin hij hoofdinspecteur was, de Gentleman-Inbreker juist een werkzaamheid ten toon spreidde, die hem wel tot vertwijfeling moest brengen.

Raffles was de nachtmerrie geworden van Phileas Baxter, en het scheelde ten slotte weinig, of de beklagenswaardige inspecteur schoof alle inbraken, groote zoowel als kleine, moeilijke zoowel als onbeteekenende, op de rekening van zijn kwelgeest, waaraan hij verkeerd deed, want van de 50 inbraken, welke hij den Grooten Onbekende toedichtte, had deze er in werkelijkheid zeker geen drie gepleegd!

De beide heeren waren niet alleen in de groote conversatiezaal, toen zij dit gesprek voerden.

Het was er integendeel tamelijk druk, want het uur van het diner was reeds lang verstreken, en de meeste leden rookten nu kalm hun sigaren en hadden zich in de lezing van een of ander tijdschrift of dagblad verdiept, terwijl anderen met elkaar spraken.

De vice-voorzitter van de club, Lord William Aberdeen, zat met zijn secretaris Charly Brand, niet ver van de beide redetwistende heeren verwijderd, en hij had nu en dan een korte opmerking gemaakt, wanneer het gesprek daartoe aanleiding scheen te geven.

Lord Aberdeen was een slank, maar gespierd man, in de kracht van zijn leven, met scherpe, doordringende oogen, die nu eens staalgrijs, dan weder een hardblauwe kleur leken te vertoonen.

Hij volgde de Engelsche mode, die op dit oogenblik voorschreef, een zeer kort geknipten knevel te dragen, maar voor het overige was zijn krachtig geteekend gelaat glad geschoren.

Zijn secretaris was zeker een tiental jaren jonger, maar zijn gelaat vertoonde nog niet het minste rimpeltje, en hij schitterde van gezondheid en jeugd.

Alle heeren, hier aanwezig, waren in rok of smoking gekleed.

Op de laatste opmerking, door Baxter gemaakt, volgden eenige oogenblikken van stilzwijgen, en het was alsof de beide heeren nieuwe ammunitie verzamelden om elkander aanstonds opnieuw te lijf te gaan.

Maar voor een hunner nog iets had kunnen zeggen, liet de flegmatieke stem van Lord Aberdeen zich hooren, die zeide:

„Als de beide heeren mij een opmerking ten goede willen houden, dan zou ik wel willen zeggen, dat zij hun kruis verspillen aan een waandenkbeeld!”

„Wat zegt gij daar, Mylord!” riep Baxter verontwaardigd uit. „Gij spreekt van een waandenkbeeld, gij, die men tot de beste amateur-detectives van Londen ja van geheel Engeland mag rekenen? Noemt gij Raffles een waandenkbeeld? Ik verzeker u dat hij een man is van vleesch en bloed, en dat hij evengoed bestaat als gij en ik!”

„Als dat zoo is — hoe komt het dan toch, dat men dien man nooit in levenden lijve gezien heeft,” hernam Lord Aberdeen, terwijl hij een rookwolk uit zijn sigaret naar de zoldering blies, en blijkens de uitdrukking van zijn gelaat, niet al te nieuwsgierig naar het antwoord.

„Maar men heeft hem gezien, Mylord!” riep graaf Baldwin uit. „Verscheiden personen zijn in aanraking geweest met Raffles, daaromtrent valt niet te twifelen! Hij is geen spooksel, geen phantoom, geen geest, dat verzeker ik u! Het is zooals mijn waarde vriend Baxter zegt — hij is een man van vleesch en bloed!”

„En daarom zullen wij hem vatten!” riep Baxter op vasten toon.

„Ik zou wel eens willen weten, hoe gij dat denkt te bewerkstelligen, mijn waarde hoofdinspecteur!” liet de stem van Charly Brand zich nu hooren, die met aandacht scheen te hebben toegeluisterd.

Baxter scheen een weinig met zijn antwoord verlegen te zijn en zeide na eenige aarzeling:

„Men kan met een man als Raffles geen vooruit opgemaakt veldtochtplan volgen, mijnheer Brand. Hij maakt de fijnste berekeningen te schande, en het is alsof hij het ruikt, wat wij op Scotland Yard bespreken! Wij hebben hem al eens verschillende valstrikken gespannen — maar hij is sluwder dan een vos, hij loopt er om heen!”

„Dat kan ik toch niet goed inzien....” begon Charly Brand weer.

„O, er zijn nog wel andere middelen! Zeker, wanneer hij een inbraak pleegt, dan laat hij zelden — of laat ik maar zeggen nooit een spoor na!” hernam Baxter. „Maar zelfs de schranderste misdadiger moet vroeg of laat een fout begaan — en ik verzeker u,

dat wij met die fout zullen woekeren! Laat die Raffles ons maar een tipje van de punt van zijn pink geven — en wij nemen dadelijk den heelen arm, en den man er bij, ha ha!”

Mijnheer Baxter vond dit laatste blijkbaar een zeer geslaagde aardigheid, want hij lachte om zijn eigen grap, tot zijn dik lichaam er van schudde.

Toen hij weder tot bedaren was gekomen, vervolgde hij:

„Wij vinden nimmer een vingerafdruk van hem, hij laat geen eindje sigaret achter, hij draagt vilten overschoenen, hij maakt niet meer gerucht dan een muis — en waarschijnlijk nog heel wat minder, maar ik herhaal, dat hij op een onbewaakt oogenblik wel eens een vergissing zal begaan — en dan slaan wij onmiddellijk toe! Op het oogenblik worden er een tiental detectives afgericht met het uitsluitend doel om dien schavuit van een Raffles te vangen — en als wij hem eenmaal hebben, dan zullen wij hem ditmaal niet meer loslaten, mijn woord van Baxter!”

„En hoeveel jaren denkt gij hem dan wel op te sluiten?” vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij een geeuw achter zijn hand verborg.

„Dat valt moeilijk te zeggen, Mylord!” antwoordde Baxter, terwijl hij achter zijn oor krabde. „Het is niet aangenaam te moeten bekennen, maar het zal drommels lastig vallen, om voldoende bewijsmateriaal tegen hem bijeen te brengen. Wij hebben bijna — zekerheid, wat een zeker aantal inbraken en beroovingen betreft, dat Raffles daaraan schuldig is. Maar de jury, de heeren rechters, kunnen niet volstaan met een „bijna”, zij willen zekerheid hebben!”

Maar graaf Baldwin had het hoofd geschud, en zeide, terwijl hij een nieuwe sigaret opstak:

„Als gij hem pakt, mijn waarde Baxter, dan zult gij hem tien dagen kunnen geven wegens burengerucht of iets dergelijks — wegens overtreding van de hinderwet — maar zeker niet wegens inbraak! Ik acht hem daartoe te sluw! Maar gij vat hem niet!”

„Ik vat hem wel.”

„Nee, gij vat hem niet.”

„En zoo zijn de heeren dus weer aan hun punt van uitgang!” merkte Lord Aberdeen met een flauw glimlachje op.

Op dit oogenblik stond van de groote leestafel een oud, corpulent heer op, die daar de „Times”

had zitten lezen, en kwam met het blad in de hand naar het kleine groepje bij den monumentalen schoorsteen toe, terwijl hij reeds op eenigen afstand begon te spreken.

„Weet gij al, Mylord, dat het feest bij den Perzischen gezant nu toch doorgaat?”

„Nee, mijnheer Plunket, dat wist ik niet!” antwoordde Lord Aberdeen, en hij kwam uit zijn half liggende houding overeind, en wierp zijn sigaret in een aschbakje. „Ik meende dat zijn dochter nog ernstig ongesteld was.”

„Dat is zij ook geweest — maar zij schijnt nu weder geheel genezen te zijn!” antwoordde de heer Plunket.

„Wat scheelde haar?” vroeg Charly Brand.

„Het was geen bepaalde ziekte — de geneesheeren zaten er een weinig mee verlegen, mijn waarde Brand!” gaf Plunket ten antwoord. „Ik voor mij geloof dat het lieve kind eenvoudig zwaar verliefd was!”

„Wordt men daar ziek van?” vroeg de secretaris van Zijne Lordschap gekscherend.

„In sommige gevallen zeker!” luidde het antwoord. „Bijvoorbeeld in geval, dat de ouders zich verzetten tegen het huwelijk!” merkte de heer Plunket koeltjes op.

„Is dat zoo in dit geval?” vroeg Lord Aberdeen, en alweder scheen het hem al zeer weinig belang in te boezemen, hoe het antwoord zou uitvallen, ja zelfs of hij eenig antwoord op zijn vraag ontving.

„Ik weet het fijne er niet van, Mylord,” antwoordde Plunket, „maar dit staat vast dat het naar allen schijn met de liefdesgeschiedenis van Miss Mirza niet bepaald vlot gaat!”

„Heet zij zoo?” riep Charly op verschrikten toon uit. „Mijn hemel — dat is de naam van een poes.”

„Dat is ook zoo, mijnheer Brand — en in dit geval terecht! De kleine Mirza is inderdaad een poesje en de meeste katten, die Mirza heeten, zijn Perzische!”

„En op wie heeft het lieve kind het oog laten vallen?” hernam Charly Brand, die belang in de zaak scheen te stellen.

„Dat is meer dan ik u kan zeggen — ik geloof op de een of anderen secretaris op het gezantschap van haar vader! De oude heer schijnt echter niets van den jongen man te willen weten en een tijdlang moet hij haar zelfs den omgang met den jeug-

digen Kumar Gaffar hebben verboden. Of hij nu op zijn besluit terug gekomen is, weet ik niet, maar in ieder geval is het meisje weer hersteld van haar ziekte en nu kan het feest voortgang hebben!"

„En de Perzische gezant Muhtechine es Sultaneh is voornemens, bij die gelegenheid zijn kostbare verzameling van juweelen te dragen!" liet graaf Baldwin zich hooren.

Baxter had verschrikt opgezien en riep uit:

„Is zijne excellentie nu toch waarlijk van plan dat te doen? Ik heb het hem toch ontraden!"

„Maar waarom dan toch?" vroeg graaf Baldwin. „Waarom zou hij in zijn eigen salons zijn juweelen niet dragen. Gij kunt toch niet in ernst volhouden, dat hieraan eenig gevaar is verbonden?"

„Het is altijd gevaarlijk, om voor een half millioen juweelen te dragen in een stad als deze!" gaf Baxter brommend ten antwoord. „Ik kan er het nut niet van inzien. Wij weten allen dat zijn excellentie zeer rijk is en dat hij een buitengewoon fraaie verzameling bezit, zelfs voor een Pers! Het is niet noodig om dit nog eens nadrukkelijk te demonstreeren! Men moet geen slapende honden wakker maken!"

„Aha — nu weten wij wat de zaak eigenlijk is!" riep graaf Baldwin lachend uit, terwijl hij dreigend den vinger ophief tegen den hoofdinspecteur van politie. „Gij zijt bang voor... een zekeren John Raffles!"

„Ik ben bang voor alle stoutmoedige dieven!" riep Baxter uit. „Ik heb niet het oog op Raffles in het bijzonder! Bij zulk een feest, waarop honderden gasten verschijnen, kan men, ondanks alle voorzorgsmaatregelen, onmogelijk op allen en iedereen letten! Ik zal nogmaals zijne excellentie in dringende overweging geven, met het oog op de tijdsomstandigheden de juweelen niet te dragen."

„Maar zij zullen prachtig staan op zijn rijke gala-kleeding, mijnheer Baxter!" zeide Lord Aberdeen, die bezig was, met een fijn instrumentje zijn nagels te verplegen. „Stel u eens voor — een gewaad van licht fluweel, met een kostelijken gordel van gouddraad, schoenen van wit glacéleder, een fez op het hoofd, voorzien van een groote reigerveer — en dan op zijn borst, naast zijn juweelen ridderorders, de Orde van den Witten Olifant, die van den Zwartten Adelaar, met zijn talrijke robijnen en smaragden, om er slechts eenige te noemen, geheele rijen diamanten van het zuiverste water en op meesterlijke

wijze ingezet — gansche plakaten van het fijnste goud, bedekt met robijnen, saphieren, carbonkels, amethisten, topazen, maansteen en andere fraaiheden! Stel u voor hoe dat alles moet fonkelen en schitteren in het licht van de groote kronen! Het zal zijn als een sprookje uit Duizend en een Nacht! En dat zoudt ge aan dien braven Perzischen gezant willen ontnemen? Kom, kom, mijn waarde heer Baxter — zoo wreed zult gij toch niet zijn!"

„Ik kan niet anders doen dan Lord Aberdeen groot gelijk geven!" hernam graaf Baldwin. „Den Perzischen gezant stelt men zich nu eenmaal voor als een soort wandelenden juwelierswinkel! En overigens kan ik werkelijk niet inzien, wat er voor gevaar bij zou kunnen komen, de juweelen in zijn eigen huis te dragen! Hoor eens, mijn waarde Baxter — ik heb veel eerbied voor de bekwaamheid en de stoutmoedigheid van een John Raffles, maar ik acht het volkomen onmogelijk, dat hij zelfs in staat zou zijn om die juweelen te stelen!"

„Als hij er lust in heeft, dan doet hij het!" riep Baxter uit.

„En ik zeg u, dat het hem onmogelijk is!" hernam graaf Baldwin met stemverheffing.

„En ik herhaal, dat het juist iets voor hem is en dat hij het kan doen!"

„Kom, kom — gij overdrijft! Zoo iets is volkomen onuitvoerbaar! Denk toch eens aan alle hinderpalen, die zich den dief in den weg stellen, die het er op gezet zou hebben, zich van de juweelen meester te maken!"

„Raffles kent geen hinderpalen!" riep Baxter uit.

„Er zijn wel drie honderd gasten!"

„Des te gemakkelijker zal het hem vallen, zijn slag te slaan!"

„Hij zal er op zijn minst vijf geheime agenten vinden!"

„Daar lacht hij wat om!"

„Hij kan de diamanten toch onmogelijk van de borst van den gezant afrukken!"

„Dan zal hij wel een ander middel weten te vinden!"

„Maar hij komt niet eens het huis in, als hij niet uitgenoodigd is!"

„Dan zal hij zich laten uitnoodigen!" riep Baxter triomfantelijk uit, overtuigd dat hij een kaart had uitgespeeld, die niet was te overtroeven!

Inderdaad had graaf Baldwin zich achterover in zijn stoel laten valen en staarde Baxter onthutst aan.

Toen zeide hij:

„Dat acht gij dus mogelijk?”

„Ik acht het niet alleen mogelijk — ik beschouw het zelfs als heel waarschijnlijk. Het zou volstrekt niet de eerste keer zijn, dat Raffles zich ergens wist in te dringen zonder dat men ook maar het minste besef van zijn aanwezigheid had!

Misschien herinnert gij u nog wel het geval van den Sultan van een der Engelsche Indische provincies, ongeveer een jaar geleden. Onze bruine vriend, nogal ijdel uit gevallen, had zich getooid met de fraaiste kroonjuweelen, hij verscheen als gast ten huize van een van onze rijkste en meest vooraanstaande edellieden — en hij was er nog geen half uur geweest, of die vermaledijde Raffles had kans gezien hem van een steen te ontlasten, zoo groot als een duivenei! Het was een diamant ter waarde van bijna twaalf duizend pond sterling! Ja, ja, ik beschouw Raffles niet bepaald als tot mijn vrienden te behooren — maar ik wil hem recht doen wedervaren — hij heeft een voortreffelijken smaak en weet zijn slachtoffers goed uit te kiezen. Welnu bij die gelegenheid waren alle gasten zorgvuldig nagegaan en uitgekozen — gij zult wel begripen dat men geen invitatiekaart naar John Raffles had gestuurd — en toch was hij er! Herinnert gij u soms wat hij gedaan had?”

„Tot mijn leedwezen neen, mijn waarde Baxter! Een jaar geleden vertoefde ik in Australië — onder de boschnegers en ik verzeker u, dat ik wel aan iets anders te denken had, dan aan het lezen van dagbladen!”

„Nu dan hij had een van de invités eenvoudig belet aan de uitnoodiging gevolg te geven, hij had zijn uiterlijk aangenomen en hij was in zijn plaats gegaan!”

„Dat is een zeer brutaal stukje!” moest graaf Baldwin toegeven, „maar een schrander misdadiger herhaalt zulke zaken niet met zulk een betrekkelijk korte tusschenpoos! Voor hem geldt in de eerste plaats „non bis in idem!”

Maar Baxter haalde de schouders op en zeide:

„Als hij dit niet doet — dan zal hij wel iets anders verzinnen, dat even goed is! Hij zal een van de bedienden zijn — of de butler, of de huisarts die plotseling eens een kijkje komt nemen, en gij moogt

er om lachen als gij wilt, maar ik voor mij zou er mij volstrekt niet over verbazen, als hij zich voordeed als de vrouw des huizes. Ziet gij wel — gij lacht er om! Daardoor toont gij slechts, dat gij Raffles nog niet kent, al zegt gij honderd maal, dat ik hem niet in mijn macht zal weten te krijgen! Hij weet iedere denkbare gedaante aan te nemen, en hij vertoont zich nu als kapitein van een havenstoombootje, dan weder als kellner, vandaag als chauffeur van een huurauto, morgen als matroos op de groote vaart! Er is geen beroep of hij weet er althans genoeg van om geen flaters te begaan, hij kan zelf een band herstellen van zijn rijwiel, zoo goed als een nieuwe bougie in een cylinderkop te zetten. Hij is diamantslijper, hij kan paarden africhten, hij is een uitmuntend trapezewerker; twee jaar geleden, daarvan heb ik de zekerheid, is hij eens een paar dagen achtereen opgetreden als circus-artist, waarbij hij de ongelooflijkste toeren aan het vliegend rek vertoonde — hij kan een paard beslaan, een vliegmaschine besturen, op vijftig pas afstand een aas uit een kaart schieten, een slot openbreken, zonder dat men er een krasje opziet, hij kan een boek binden, hij kan voortreffelijk teekenen, hij gaat even vaardig om met een roeispaan als met het tennisracet, hij is niet te slaan aan het wicket, maar ook als fielder zoekt gij vruchteloos zijns gelijke, ik zou werkelijk niet kunnen zeggen wat Raffles niet weet of kan! En nu mijne heeren moet ik u tot mijn leedwezen verlaten — mijn plicht roept mij naar Scotland Yard! Ik heb een belangrijke conferentie met James Sullivan, een van mijn beste detectives!”

Baxter was opgestaan en nam met een buiging afscheid.

En een oogenblik later vertrokken ook de andere heeren, zoodat Lord William Aberdeen en zijn secretaris alleen bleven.

Toen boog de eerste zich tot den jongen man over en fluisterde, terwijl een eigenaardige glimlach om zijn lippen speelde:

„Ik kan niet zeggen, dat ik reden heb, om dien braven Baxter tot mijn vrienden te rekenen — daartoe vervolgt hij mij met wat al te groote ijver! Maar wat hij van avond voor goeds van mij verteld heeft, dat zal ik toch niet spoedig vergeten!”

HOOFDSTUK II.

De Juweelen van den Perzischen gezant.

Een half uur later zaten Lord Aberdeen, alias John Raffles, alias Lord Lister en zijn trouwe vriend Charly, zijn metgezel in tallooze gevaarvolle avonturen, in de groote blauw gelakte limousine, die hen, bestuurd door de vaste hand van den chauffeur James Henderson, in snelle vaart terug voerde naar het groote huis in de Regent-Street, hetwelk de Groote Onbekende sedert eenige jaren bewoonde onder den naam van Lord William Aberdeen.

Nadat de vrienden eenigen tijd zwiingend naast elkander hadden gezeten, begon Raffles weer:

„Die goede Baxter is onverbeterlijk! Met hoeveel vuur verdedigde hij de stelling, dat hij mij nog wel eens zou vatten! O, aan zijn ijver ligt het zeker niet, want ik geloof dat hij dag en nacht bezig is met het verzinnen van plannen, om dien afschuwelijken boosdoener, die plaag van Londen, dien beroover van rijken, machteloos te maken! Wat een gelukkig oogenblik zou het in zijn leven zijn, wat zou het niet vele jaren van bittere teleurstelling goed maken, wanneer hij den Grooten Onbekende eens eindelijk algemeen bekend kon maken.”

„Ik hoop, Edward, dat die dag nog zeer ver verwijderd is — wat zeg ik — dat hij nooit moge aanbreken!” riep Charly Brand uit, terwijl hij even de hand drukte van Raffles die naast hem op het kussen lag.

„Ook ik hoop, dat die dag nog zeer ver verwijderd moge zijn! Ik heb nog veel te doen! Ik heb mijn taak nog niet voleindigd!” kwam Raffles. „Die graaf Baldwin was wel sympathiek, vond je niet? Hij verdedigde mij tenminste! Hij trekt een grootere wissel op mijn schrandereheid en tegenwoordigheid van geest dan vriend Baxter! Wat de hoofdinspecteur

van politie betreft — hoe meer hij mij in de hoogte steekt, hoe grooter eer het voor hem zal zijn, wanneer hij mij eindelijk zal hebben gevat! Maar dit geloof ik wel te mogen zeggen — wanneer ik ooit in de handen van de politie val dan zal het zeker niet zijn door het toedoen van dien braven, dikbuikigen ezels!”

Weer werd er eenigen tijd niet gesproken.

Maar Charly zag aan de gelaatsuitdrukking van Raffles, dat hij ergens over nadacht.

En wat het onderwerp der gedachten van den Grooten Onbekende was, zou spoedig genoeg blijken.

Eensklaps hief Raffles weer het hoofd op en vroeg schijnbaar zonder bedoeling:

„Wanneer is dat feest van den Perzischen gezant met zijn onuitsprekelijken naam?”

„Op den zestienden van deze maand.”

„Dank je. We hebben dus nog tien dagen den tijd.”

„Den tijd? Waartoe?” vroeg Charly.

„Welk een vraag? Waar was je dan met je gedachten, terwijl die goede dikzak het met graaf Baldwin had over de kostelijke sieraden van Muh-techine es Sultaneh?”

Charly liet een kreet van ontsteltenis en van ongeloof hooren en riep toen uit:

„Ik had het moeten voorzien! Welzeker — het kan niet uitblijven! Dat is nu juist iets voor Raffles! Het lijkt onmogelijk en daarom juist moet het ondernomen worden.”

„Wind je niet zoo op, Charly!” maande Raffles glimlachend. „Je zegt zelf dat het onmogelijk lijkt — het is het dus niet! Welnu, in dat kleine verschil juist ligt het welslagen! Je denkt toch niet met een maniak te doen te hebben, met een krankzinnige.

Slechts die trachten zaken tot een oplossing te brengen, of een doeleind te bereiken, die inderdaad onmogelijk zijn. Waar zij het echter lijken — daar is de weg nog niet geheel versperd!”

Charly vergenoegde er zich eerst mede de schouders op te halen.

Het was nog niet gezegd, maar hij begreep zeer goed, wat Raffles wilde en wat er in hem omging!

Maar lang kon hij niet in dit stilzwijgen volharden — het werd hem te machtig!

En zoo begon hij weder:

„Luister eens, Raffles — wanneer ik zelf maar de geringste kans zag om hierin te slagen, zou ik je niet willen terughouden van wat jij nu eenmaal als noodzakelijk schijnt te beschouwen. Maar dit is onzinnig — het is onuitvoerbaar — het is den hemel verzoeken — het is het lot parten spelen! Letterlijk alles spant tegen je samen, om je doel te verijdelen!”

„Som je redenen eens op!” verzocht Raffles.

„Mijn redenen? Ik heb ze te kust en te keur!”

„O, ik wil niet onbescheiden zijn — drie zijn er al voldoende! Als die steekhoudend zijn — wel dan geef ik mij gewonnen en dan zie ik misschien nog wel van mijn plan af! Drie steekhoudende redenen, Charly! Het is bijna te geef! Denk eens goed na — met drie redenen kun je mij gemakkelijk in den grond boren!”

„Je drijft er den spot mee, en toch hoop ik je gauw genoeg te hebben overtuigd, dat je in je verderf loopt, als je bij dit waanzinnige plan blijft volharden.”

„De drie redenen als ik je verzoeken mag!”

„Wel nu dan — jijzelf hebt me vaak onderhouden, en dat niet ten onrechte, over het groote voordeel, hetgeen het element der verrassing bij iedere onderneming van eenigen omvang kan opleveren. Dat element is echter hier niet aanwezig — de Perzische gezant is dubbel en dwars gewaarschuwd en je zult hem zeker niet kunnen verrassen!”

„De tweede reden?”

„Er zijn vijf detectives in huis, onder de gasten verspreid, die den gezant natuurlijk den geheelen avond in het oog zullen houden!”

„De derde?”

„Je bent niet uitgenoodigd.”

„Zijn we er?”

„Wij zijn er — en ik geloof dat mijn redenen steekhoudend zijn!”

„Dat valt nog te bezien!” hernam Raffles kalm. „Ik wil je tegenwerpingen niet een voor een ontzenuwen, ofschoon mij dat gemakkelijk genoeg zou vallen. Ik wil je er alleen maar opmerkzaam op maken dat er nog meer methodes zijn, waardoor ik mij meester kan maken van een deel der juweelen en dat ik daarvoor, als ik zou willen, volstrekt niet den avond van de partij zou behoeven af te wachten!”

„Waarom niet?”

„Omdat, naar ik mij wel herinner, de juweelen op dit oogenblik niet in het huis van Muhtechine zijn!”

„Niet? Waar zouden zij zich dan bevinden?”

„Bij den juwelier, die de opdracht heeft alle steenen goed na te zien en op te poetsen!”

Charly bromde iets onverstaanbaars voor zich heen en wist blijkbaar niet al te goed, wat hij hierop moest antwoorden.

Raffles keek hem glimlachend aan en zeide:

„Je ziet dus wel, mijn jongen, dat er in plaats van een mogelijkheid twee zich voordoen, de juwelierswinkel — de feestzaal! Ik wil echter de moeilijkheden van het geval niet onderschatten — ik weet zeer goed, dat het ditmaal geen kinderspel zal zijn en heel wat moeilijker dan in het geval van onzen bruinen Sultan, waarvan vriend Baxter wist te verhalen! We hebben echter tien dagen voor ons en mij dunkt, dat dit ruimschoots voldoende is, om toebereidselen te maken!”

„Je schijnt al eenigszins op de hoogte te zijn van de omstandigheden dier fraaie steenen?”

„Ik weet er althans heel wat van!” antwoordde Raffles. „Het zal je niet onbekend zijn, dat ik een bijzonder groote voorliefde heb voor kostbare steenen, niet alleen omdat die gemakkelijk zijn te vervoeren, maar ook omdat zij ten alle tijden hun groote waarde behouden, en in ieder land ter wereld te gelde zijn te maken en dat men ze zeer langen tijd kan bewaren in een betrekkelijk zeer kleine schuilplaats en dat hun waarde eerder toe dan afneemt! Verder weet ik, dat de kostbare sieraden van den gezant zich thans bevinden bij den juwelier Bingham in de King Albert-Street. Zij zijn daar meen ik gisteren heengebracht en het reinigen van zulk een groote collectie steenen is natuurlijk niet het werk van een dag. Ik denk wel dat Bingham de juweelen onder zijn berusting zal houden, tot dat de dag van het feest is aangebroken.”

„En ik kan je zeggen, Raffles, dat de safe van Bingham een van de sterkste en best beveiligde van geheel Londen is!” hernam Charly Brand. „Ik heb het grootste ontzag voor je verbazende kennis — maar het lijkt me volkomen ondoenlijk in die kluis binnen te dringen!”

„Dat zal een onderzoek wel uitwijzen, waarde Charly!” hernam Raffles bedaard. „Iedere kluis heeft een of ander zwak punt — het is slechts de kunst dat zwakke punt te vinden!”

„Maar hoe zou je een kluis willen onderzoeken, waar dag en nacht een paar goed gewapende cipiers voor heen en weer loopen?”

„Cipiers zijn maar menschen — dat wil zeggen onderhevig aan zwakheden, zooals wij allen ze hebben. Het zijn sterfelijke wezens, en dus niet volmaakt! Ook zij moeten zwakke punten vertoonen — het is mijn zaak, die zoo spoedig mogelijk te ontdekken.”

„Daarvoor zou je hen moeten bestudeeren, Raffles, en je zult er de gelegenheid niet toe krijgen!” hield Charly vol.

„Het is natuurlijk beter om henzelfen te bestudeeren, maar als dat niet gaat zijn daar nog hun vrienden en bloedverwanten! En het is een psychologische waarheid, dat anderen ons meestal beter kennen, dan wij onszelfen! Maar ik heb het al gemerkt — je bent alweer in de centramine, Charly! Je schijnt niet veel lust te hebben in de juweelen van Muhtechine. Maar ik heb het er nu eenmaal op gezet, een handvol van die prachtige steenen in mijn bezit te krijgen, waarom niet allen, want van de opbrengst zou ik heel wat beklagenswaardige lieden gelukkig kunnen maken.”

Charly haalde de schouders op en antwoordde niets.

Hij wist ook zeer wel dat zijn tegenwerpingen volstrekt niets zouden uitwerken.

Hij wist dit bij ervaring — wanneer Raffles zich een dergelijk plan in het hoofd had gezet, dan kon niets er hem van terughouden — en hoe grooter de bezwaren leken hoe onoverkomelijker de hinderpalen — met des te meer hardnekkigheid werkte hij aan de bereiking van zijn doel.

Charly zag hier geen enkele mogelijkheid om te slagen, hoe hij zijn hersens ook afmartelde, en toch wist hij, dat op hetzelfde oogenblik Raffles reeds een geheel uitgewerkt plan in het hoofd had, dat nog slechts ten uitvoer behoefde te worden gebracht!

De beide vrienden spraken weinig meer voordat de auto stilhield voor het fraaie huis in de Regent-Street.

En niet zoodra hadden de beide vrienden de groote bibliotheekzaal betreden, waar zij zich vaak plachten op te houden, wanneer zij zich tamelijk vroeg in den avond thuis bevonden, of Raffles veranderde het onderwerp van het gesprek, en dien geheelen avond werd er geen enkel woord meer besteed aan de juweelen van den Perzischen gezant.

Maar Charly liet zich daardoor niet in slaapsussen!

Hij kende Raffles, en hij kende zijn methodes — zijn vriend liet thans zijn plan „rijp worden”, zooals hij het placht uit te drukken, en het beste middel om hiertoe te geraken was, er gedurende eenigen tijd niet meer aan te denken!

En zoo spraken de beide vrienden over de aanstaande Derby, over de cabinetswisseling in Japan, over de quaestie van de Wielingen, over de voordeelen van beschermende rechten — over de toekomst van den Staat, maar zij gewaagden geen enkelen keer van de kostbaarheden van Muhtechine es Sultaneh.

Maar niettemin wist Charly zeker, dat Raffles hem niet later dan morgen een volkomen uitgewerkt plan zou voorleggen, om in het bezit van de kostbare juweelen te komen!

HET merk sigarettten is:
DUBEC 3.

HOOFDSTUK III.

De soirée.

Twaalf dagen waren verlopen.

Men sprak over de soirée van den Perzischen gezant, welke dien zelfden avond zou plaats vinden, en die werkelijk schitterend beloofde te worden.

Er waren bijna 300 gasten uitgenoodigd, waaronder de meest vooraanstaande mannen op het politiek, maatschappelijk en artistiek gebied, en het was bijna zeker, dat ook de Minister van Buitenlandsche zaken eenige oogenblikken zijn opwachting zou komen maken, ofschoon de soirée volstrekt geen officieel karakter droeg.

Het was de gewone jaarlijksche groote partij, welke door bijna alle zaakgelastigden in de Engelsche hoofdstad worden gegeven.

De Perzische gezant sloot ditmaal de rij, en mede door de ziekte van zijn eenige dokter Mirza was het dus zeer laat in het seizoen geworden, en vele schatrijke Londenaars waren reeds naar buiten vertrokken, of hadden een aanvang gemaakt met hun plezierreis naar Italië, Zwitserland, of nog verder.

De echtgenoot van den gezant, een geboren Engelsche, een vrouw van artistieke gaven, had een soort programma opgesteld voor dien avond.

Natuurlijk zou er gedanst worden, en voor het overige zou een beroemde bariton eenige liederen ten beste geven, er zouden een paar tableaux vivants vertoond worden door jonge lieden uit adellijke kringen, en ten slotte zou er een souper plaats hebben, waarbij op 200 couverts gerekend was.

De Perzische gezant, van zichzelf en door zijn huwelijk reeds zeer rijk, had zich door zijn regeering te Teheran een der schoonste huizen in het Westen van Londen toebedeeld gezien, bij uitstek geschikt om er dergelijke feesten aan te richten.

Het bezat een zeer groote banketzaal, die zeker

wel duizend menschen kon bevatten en waar dus ruimte in overvloed zou zijn, om te dansen.

Daarnevens lag de zaal, niet minder groot, waar een groot aantal tafels gedekt zou worden, ten behoeve van de gasten, die aan het souper zouden deelnemen.

Het huis was aan alle zijden omgeven door een grooten tuin, aan de achterzijde door een muur omgeven, en aan den kant van de straat afgesloten door een laag hek.

Een gansche stoet van bedienden, waaronder vijf Perzischen, was noodig om dit huis, een waar paleisje, in behoorlijken staat te kunnen houden.

Voor dien avond echter had men een twintigtal extra bedienden moeten huren, en James Sullivan, de befaamde detective, had in hoogst eigen persoon zijn bemiddeling verleend bij de keuze der bedienden, zoodat men volkomen gerust kon zijn, wat betref hun betrouwbaarheid.

Want nog altijd vreesde men op Scotland Yard, dat de Perzische gezant zich nog wel eens kon beklagen, in het openbaar met zulk een vracht diamanten te pronken.

Zonder dat hij er iets van wist, had Baxter dan ook reeds van 8 uur in den avond af een tiental zijner beste rechercheurs uitgezonden, om het huis tersluiks te bewaken.

En daarbinnen bevonden zich bovendien vijf detectives, die in opdracht hadden, den gezant, zonder dat het al te veel opviel, geen oogenblik uit het oog te verliezen.

Wat de juweelen betreft, die bevonden zich nog altijd veilig en wel in de safe van den juwelier van Bingham.

Iederen dag op geregelde tijden telephoneerde

Baxter, of zij er nog wel waren, zoozeer was hij beheerscht door het *idée fixe*, dat men zou trachten, de juweelen tijdens de *soirée*, of misschien wel lang daarvoor te stelen!

Bingham zelf werd ten slotte een weinig aangestoken door deze vrees, en hij nam alle denkbare voorzorgsmaatregelen, opdat de steenen althans uit zijn zaak onmogelijk zouden kunnen worden gestolen.

Hij ging zelfs zoover, ze eigenhandig, alleen in zijn kantoor gezeten, met een geladen revolver onder zijn bereik, te reinigen en op te poetsen, en de kleine herstellingen werden verricht door een werkmans, die reeds vijftig jaren in zijn dienst was, en dan nog onder zijn toezicht.

Wat de bewakers van de kluis betreft — men had ze vervangen door twee detectives en deze werden tweemaal per dag afgelost door anderen.

Het kon dus volkomen ondenkbaar worden geacht, dat zelfs een man als John Raffles de stoutmoedigheid zou hebben gehad, een poging te ondernemen ten einde zich van die juweelen meester te maken.

Alle bezoekers van den juwelierswinkel werden in het geheim bespied door een achter een gordijn verborgen politiebeambte, die hen zeer nauwkeurig in het oog hield, en die gereed stond, bij de minste verdachte beweging, toe te schieten.

Zelfs had een Amerikaan, die de vraag gesteld had, de sieraden van den Perzischen gezant eens te mogen bezichtigen, een paar zeer onaangename oogenblikken doorgebracht, want men had hem zonder pardon naar het bureau van politie gebracht hetwelk hij pas een paar uren later mocht verlaten, nadat zijn identiteit onaanvechtbaar was vastgesteld.

Om zes uur in den avond waren de steenen in een stevig ijzeren kistje door Bingham in persoon, die eveneens onder de gasten zou behooren, naar het huis van den gezant overgebracht, en zoo groot was zijn ongerustheid, dat hij zelfs zijn eigen auto niet had willen gebruiken, maar gebruik had gemaakt van een omnibus, het kistje stijf tegen zich aan gedrukt, welk voertuig hem vlak voor het prachtige heerenhuis afzette.

Hij overtuigde zich, dat de gezant zelf de juweelen in ontvangst nam, zag toe, hoe deze ze in zijn brandkast tijdelijk wegbergde, en haalde toen pas verlicht adem.

Hij droeg tenminste de verantwoordelijkheid niet meer, en dat was hem een groote geruststelling!

Tegen half negen begonnen de eerste gasten te komen, en om negen uur reed een onafgebroken stroom voertuigen aan, voornamelijk eigen auto's, maar ook een paar prachtige equipages van ouderwetsche dames, die liever zouden hebben geloopt, dan plaats te nemen in een door benzine gedreven voertuig.

In de ruime vestibule, met marmer bevoerd, en waar eenige prachtige bronzen beelden waren geplaatst, werden de gasten door ijverige bedienden, die hun overgoed in ontvangst namen, teneinde het naar de *vestiaire* te brengen, ontvangen.

Vervolgens bestegen zij de monumentale trap en werden op het ruime portaal daarboven begroet door de vrouw des huizes, een rijzige dame in het midden van de veertig, bijgestaan door haar dochter.

Mirza was een allerliefst meisje, met een olijfgleurige tint, en de schoonste zwarte oogen, welke men zich maar kan voorstellen.

Zij had een groot gedeelte van haar jong leven in Engeland doorgebracht en daar ook haar opvoeding genoten.

De beide dames hadden post gevat bij den ingang van de groote danszaal en een weinig verder stond de zwaarlijvige butler, gewapend met zijn vergulden staf, die met luider stemme den naam der binnentredende gasten afriep.

Het was omstreeks half tien, toen hij den naam van Lord William Aberdeen afriep.

Want Raffles had zich, geholpen door zijn vele connecties, een uitnodiging weten te doen zenden, en zoo trad hij nu de groote feestzaal binnen, met al het gemak van den man van de wereld, die gewend is, zich in de deftigste gezelschappen te bewegen.

Hij trof al spoedig eenige kennissen aan, en ook graaf Baldwin, die tot de genoodigden behoorde.

De beide heeren spraken eenige oogenblikken op zachten toon met elkander totdat Raffles zijn blik vestigde op een kleinen man, met kobalt blauwe oogen, hargwangen, gitzwarte wenkbrauwen, en glanzend zwart haar, waarvan echter op het geheele middelste gedeelte van den schedel niets meer te bespeuren viel.

Hij was corpulent en liep een weinig gebogen, alsof hij iets op den grond zocht.

Daarbij speelde hij zenuwachtig met een kolosalen lorgnet, waarvan de glazen in een breed schilpadden montuur waren gevat.

„Wie is dat heertje?” vroeg hij fluisterend.

„Die kleine man met zijn kaal hoofd? Wel dat is Bingham, de juwelier uit de King-Albert-Street!” antwoordde graaf Baldwin. „Kent gij hem niet?”

„Neen, ik heb niet het genoeg! Dat was dus de man, die de kostbare kleinodiën van den gezant in bewaring had?”

„Juist! En ik geloof, dat hij den hemel dankt, dat hij ze heelhuids heeft overgebracht!”

„Hijzelf?” hernam Raffles. „Hij heeft de juweelen in persoon aan den gezant gebracht.”

„Ja, dat vertrouwde hij aan niemand anders toe! Baxter had hem door zijn voortdurende waarschuwingen zoo zenuwachtig gemaakt, dat hij niemand, en bijna zichzelf niet meer vertrouwde! A propos — hebt gij Muhtechine zelf reeds bewonderd?”

„Neen, ik kom zoeven binnen!”

„Kijk dan goed toe, want daar komt hij aan.”

Inderdaad naderde met langzame schreden, aan de zijde van den Minister van Buitenlandsche zaken, met wien hij een levendig gesprek scheen te voeren, de Perzische gezant.

Hij was een rijzig, breedgeschouderd man, met schoone, regelmatige gelaatstrekken en het kon niet anders gezegd worden, of het witte statiegewaad dat hij droeg, kleepte hem uitstekend.

Maar vooral werd de aandacht getrokken naar zijn borst, die letterlijk fonkelde van de diamanten.

In het midden, opgehangen aan twee brillanten haken, hing de beroemde plak, een vierkante gouden plaat, met afgeronde hoeken, fijn geciseleerd, en letterlijk bezaaid met diamanten van het zuiverste water, waarvan het middelste bijna zoo groot was als een duivenei, en onberispelijk geslepen.

De glans die dit sieraad uitstraalde, was bijna oogverblindend.

Naast deze plaat waren rijen turkoozen, smaragden, topazen en andere edelsteenen opgehangen, aan kleine gouden kettinkjes, die echter ook al de onrust gaande maakte van Phileas Baxter, die zich mede onder de gasten bevond, want hij was van oordeel dat het niet zoo moeilijk zou vallen, een of meer dezer kettinkjes tersluiks door te knippen.

Hij vertrouwde echter op zijn vijf detectives,

die overal met den gezant mede liepen, alsof zij wachters waren van een of andere planeet, en die onmiddellijk van alle andere gasten te onderscheiden waren, al meenden zij het schier van niet.

Zelfs de dames, die bekend waren als de eigenares van een prachtige collectie diamanten, keken met jaloerschen nijd en groote bewondering naar de fonkelende steenen en zij hadden al tamelijk spoedig de waarde van al die sieraden getaxeerd — de gezant droeg daar zeker, alles bijeen gerekend, voor een waarde van 150 000 pond sterling op zijn borst!

Raffles keek een oogenblik naar den gezant, en zeide toen hoofdschuddend tot graaf Baldwin:

„Ik geloof dat onze goede vriend Baxter toch wel een weinig gelijk had, het is onvoorzichtig, wat de gezant doet!”

„Maar hij wordt door vijf politiebeamten bewaakt, Mylord!”

„Maar gaan die dan door het geheele huis met hem mede?”

„Overal! Zij hebben in opdracht, hem niet verder dan vijf meter van zich te laten verwijderen! Men heeft hun foto's verstrekt van den gezant, met deze zelfde juweelen behangen, die zij dag en nacht bestudeerd hebben, en zij zouden aanstonds merken, al ontbrak er ook maar de kleinste diamant aan de verzameling!”

„En veronderstel eens dat de gezant de zaal verlaat!”

„Hij zal haar niet verlaten — maar als hij het deed, dan zouden zijn trawanten hem volgen, en dan zeker meer dan ooit!”

Intusschen was het dansen reeds begonnen, en Muhtechine keek met een beschermend glimlachje toe, nog altijd aan de zijde van den Minister van Buitenlandsche zaken, en de vijf detectives hadden op eenigen afstand post gevat en hielden hun blikken niet van hem af.

Zoo verstreek de avond, en terwijl de levende beelden vertoond werden, waarbij het licht in de zaal getemperd werd, namen de detectives den gezant als het ware in hun midden, maar Baxter haalde pas verlicht adem, toen overal het electrische licht weer straalde, en de gezant nog in het volle bezit van zijn diamanten bleek te zijn.

Het oogenblik brak aan, waarop het souper zou beginnen.

De gezant had galant zijn arm geboden aan de

echtgenoot van den minister en geleidde haar naar haar plaats aan de grootste tafel, die in het midden van de eetzaal stond, en waar plaats was voor een zestigtal gasten.

Aan deze tafel namen de voornaamste onder de gasten plaats, terwijl de anderen zich een plaatsje uitzochten aan de overige, kleinere tafels, naar hun sympathieën of het toeval het voegden.

De bedienden liepen ijverig heen en weer, en na de eerste stilte, waarmede bijna iedere maaltijd aanvangt, waren de gesprekken spoedig weder in vollen gang.

Raffles, die zich een plaats had uitgezocht, vanwaar hij den gezant goed kon zien, liet zijn oogen over de verschillende tafels gaan, en had reeds een paar malen den blik verrast, dien Mirza nu en dan snel wisselde met een jongen man van ongeveer 25 jaren, die aan een der zijtafels was gezeten, en dien Raffles herkende als Kumar Gaffar, den jeugdigen legatiesecretaris, die thans in zooverre weder in genade scheen te zijn aangenomen, dat hij voor deze soirée was uitgenoodigd.

„Het jonge meisje schijnt hem dus niet op te geven!” mompelde Raffles voor zich heen. „Dat pleit voor haar, en — voor den jongen man ook! Ik ben benieuwd of de oude heer bij zijn weigerachtige houding zal blijven volharden, en het lieve kind zal verbieden, aan een huwelijk met dien knappen jongen man te denken.”

Raffles had als tafeldame een oude markiezin, die prijkte met een zeer fraai en kostbaar diamanten halssnoer, dat niet weinig de begeerlijkheid opwekte van den Gentleman-Inbreker!

Hij schatte de waarde op minstens 6000 pond sterling, en hij begreep niet, hoe zulk een tanige vrouw zich niet liever vergenoegde met een eenvoudige snoer van bloedkoralen of van similipaarlen!

Hij prentte zich den naam van de oude dame goed in het geheugen — hij kon hem voor later nog wel eens dienen.

Markiezin Railey had het al spoedig over de kostelijke juweelen, waarmede de Perzische gezant zich had uitgedost, en niet zonder jalouzie maakte zij de opmerking:

„Het moest eigenlijk aan een man verboden zijn, juweelen te dragen! Vindt gij dat ook niet, Mylord?”

„Het hangt voor een groot gedeelte van den man

af, markiezin!” antwoordde Raffles. „Vergeet niet dat hij een Pers is — en dat hij het gewaad van zijn land draagt! Op een zwarten rok, en op een wit overhemd zouden deze juweelen waarschijnlijk een heel andere en een heel leelijke vertooning maken!”

De markiezin keek nog eenige oogenblikken naar den gezant en vroeg toen, naar zij meende fluisterend, maar toch zoo dat men haar vijf plaatsen verder duidelijk kon hooren:

„Wat denkt gij — zouden zij wel echt zijn?”

Raffles trok zijn wenkbrauwen zoo hoog mogelijk op, en herhaalde, luider dan volstrekt noodig was:

„Gij vraagt of de steenen van den gezant echt zijn, markiezin? Wel, dat zou ik wel denken. Maar als gij er niet zeker van zijt — dan zoudt gij het hem misschien eens kunnen gaan vragen.”

Hier en daar werd gelachen, maar de markiezin zeide kalm:

„Als gij soms gelooft dat ik het niet zou durven, dan vergist gij u! Het wordt wel meer gedaan door lieden van wie men heel goed weet, dat zij in het bezit zijn van echte diamanten, maar ik vind het ontaactvol en smakeloos!”

De opmerking van de markiezin was reeds van mond tot mond gegaan, en deed nu blijkbaar de ronde onder de gasten aan de hoofdtafel.

En ook de gezant moest ze hebben vernomen, want hij glimlachte een weinig medelijdend, en eensklaps klonk zijn stem boven het gedempte gerucht uit:

„Wanneer mevrouw de markiezin de Railey in de overtuiging verkeert, dat mijn juweelen, die ik op het oogenblik draag, niet echt zijn, dan kan zij niets beters doen, dan er zich van te komen overtuigen.”

De markiezin bloosde flauwtjes, maar zij was volstrekt niet uit het veld geslagen, en zeide half lachend terug:

„Men heeft geklapt, excellentie! Maar ik ben er volstrekt niet boos om! Ik zou het in dit bijzondere geval ook niet zoo kwalijk nemen, wanneer gij uw echte steenen in de brandkast had gelaten en daarvoor in de plaats nagemaakte had aangedaan. Maar het zou mij weinig verder brengen, als ik ze van dichtbij kwam bezien — want ik ben helaas niet in staat, valsche van echte diamanten te onderscheiden.”

„Luister eens, markiezin — zoo komt gij niet van

mij af!" hernam de gezant terwijl hij lachend met den vinger dreigde. „Gij hebt mij nu eenmaal geblameerd voor mijn gasten, want ik zelf acht niets zoo tactloos dan het dragen van nagemaakte steenen, en ik ben te trotsch op mijn verzameling, dan dat ik het zou kunnen gedoogen, dat uw woorden ook maar de minste verdenking betreffende haar echtheid bij mijn gasten zouden doen opkomen! Mijn waarde Bingham, geef u de moeite, eens even te constateeren dat mijn juweelen echt zijn!"

De juwelier die aan een andere tafel zat, veegde snel de dikke lippen af met zijn servet, at zoo vlug mogelijk zijn mond leeg, en zeide toen:

„Maar iedereen, uwe excellentie, iedereen weet immers, dat uw kostbare diamanten echt zijn! Wie zou daaraan kunnen twifelen?"

„Nee, nee, gij moet nu eens niet zoo gemakzuchtig zijn!" drong de gezant glimlachend aan. „Het is mij niet voldoende of gij dat van uw plaats beweert! Mijn gasten zullen u, den bekenden juwelier, natuurlijk dadelijk gelooven! Wees dus zoo goed, bekijk deze steenen eens, en stel dan markiezin de Railey gerust!"

De juwelier knoopte zijn servet los, na nogmaals zijn lippen te hebben afgeveegd en dribbelde met zijn kleine pasjes naar de plaats, waar de gezant gezeten was.

Deze had zich een weinig omgewend op zijn stoel, opdat Bingham de juweelen op zijn gemak zou kunnen beschouwen.

Niet geheel en al op zijn gemak, zenuwachtiger dan gewoonlijk, boog de juwelier zich voorover, zette zijn lorgnet op, en week na een paar seconden eensklaps terug, alsof hij een klap op het hoofd had gekregen.

Hij haalde zijn zakdoek te voorschijn, bette zijn

voorhoofd er mee, wreef de glazen van zijn lorgnet op, bukte zich weer over de steenen, en zeide toen op schorren toon:

„Neem mij niet kwalijk, excellentie — zoudt u zoo goed willen zijn de vierkanten gouden plaat even los te maken?"

„Losmaken?" herhaalde de gezant verwonderd. „Waartoe?"

„Ik wilde... ik zou ze gaarne eens van wat naderbij beschouwen! Ik..."

„Maar spreek dan toch uit man!" riep de gezant ongeduldig uit. „Waarom ziet gij zoo bleek? Waarom stottert gij zoo?"

„Ik verzoek uwe excellentie dringend, mij de gouden plaat even te laten bezichtigen!" drong de juwelier aan.

Het was doodstil in de zaal geworden, en men hoorde zelfs niet het minste gerinkel van vork of mes.

Iedereen scheen te voorvoelen, dat er iets ernstigs op til was.

De gezant, zelf ten hoogste ongerust, maakte de vierkante gouden plaat los van de haken en stak Bingham het voorwerp toe.

Deze trad er mede naar de dichtst bijzijnde elektrische wandluchter, haalde een kleine loupe uit zijn zak, tuurde er ingespannen door, tastte in zijn vestzak, om er een kleinen diamant uit te halen, en kraste er mede over den middelsten steen.

Toen leunde hij tegen den wand, en bijna was het sieraad uit zijn machteloze hand gegleden.

Hij trilde over zijn geheele lichaam, en als het niet zoo doodstil was geweest, had men onmogelijk kunnen hooren, dat hij op heeschen toon de woorden mompelde:

„Uwe excellentie — dit sieraad is valsch!"

HOOFDSTUK IV.

Diamanten en liefde.

Het is onmogelijk, de opwinding te schetsen, die op deze mededeeling volgde.

Overal spraken de gasten door elkaar, en een paar van de dames vonden het zelfs noodzakelijk, flauw te vallen.

Wat de gezant betreft — hij was doodsbleek geworden, sprong op en trad op Bingham toe, schudde hem heen en weer, na hem bij de schouders te hebben gegrepen.

„Weet je wat je daar zegt, man? Ben je krankzinnig geworden? Dit sieraad zou valsch zijn? Maar, dat is immers onmogelijk! Gij hebt zelf de steenen vandaag nog in uw handen gehad, nietwaar?”

„Vanmorgen, uwe excellentie!”

„Welnu — waren de steenen toen echt?”

„Zonder eenigen twijfel!”

„Wilt gij mij dan eens zeggen, hoe gij u voorstelt, dat het gekomen kan zijn, dat de sieraden plotseling valsch zijn?”

De juwelier haalde met een wanhopig gebaar de schouders op en antwoordde:

„Ik weet het niet, excellentie! Ik sta voor een raadsel! Het is mij volkomen onbegrijpelijk — mijn hoofd duizelt er van.”

„Waar hebt gij dit sieraad en de overige juweelen gelaten, nadat gij ze vanmorgen in handen hebt gehad?” hernam de gezant.

„Ik heb ze zelf weder in de kluis verborgen, excellentie! Ik weet niet wat er gebeurd kan zijn, maar ik wil, ik moet zekerheid hebben! Ik begeef mij nu aanstonds naar huis. Wie weet wat daarginds gebeurd is. Over een half uur kan ik weder terug zijn, ik zal mijn auto zoo hard laten rijden als ik kan! De juweelen neem ik mede of liever het

waardelooze glas, dat ik hier in mijn hand heb! Ik houd ze ter beschikking van de justitie!”

„Gij kunt doen wat ge wilt, Bingham,” zeide de gezant op kouden toon, „maar ik waarschuw u, dat ik u aansprakelijk stel voor de schade! Gij weet zeker goed dat ik u echte diamanten in bewaring heb gegeven, en ik moet er echte voor terug hebben.”

„Misschien kan ik u vanavond nog opheldering geven, Excellentie,” hernam de juwelier, zich het zweet van het voorhoofd wisschend. „Misschien nog niet alles verloren, misschien ontdek ik daarginds de oplossing van het raadsel!”

En zonder zelfs afscheid te nemen van de gasten, rende de juwelier het vertrek uit, viel meer dan hij liep, de trap af en had het volgend oogenblik het huis verlaten, nadat hij als een krankzinnige om zijn auto geroepen had, die er echter nog niet bleek te zijn, zoodat hij wel genoodzaakt was van een huurauto gebruik te maken.

Intusschen was de juwelier reeds lang in het voertuig gezeten, toen de opschudding daarbinnen nog zelfs haar hoogtepunt niet had bereikt.

Het had niet veel gescheeld, of de heer Baxter had het voorbeeld van de zoeven genoemde dame gevolgd, en was flauw gevallen.

Hij wist echter uit alle macht zich te beheerschen, zocht overal met zijn oogen rond en kreeg eindelijk James Sullivan, den besten detective van Scotland Yard, in het oog, die zeer bleek was geworden, maar overigens zeer kalm was gebleven.

Hij wenkte hem bij zich, greep zijn arm, en zeide hijgend:

„Er moet onmiddellijk gehandeld worden, Sulli-

van! Niemand mag het huis verlaten, verstaat gij? Noch iemand van de gasten, noch een van de bedienden!"

„Ik zal volgens uw wensch handelen, mijnheer Baxter, maar ik betwijfel zeer, of wij daarmede geholpen zijn!" zeide Sullivan kortaf. „Ik denk namelijk, dat wij niet hier in huis moeten zoeken, maar elders! Het is volgens mij duidelijk, dat de gouden plaat met de juweelen reeds tegen de valsche verruild was, voor de gezant haar in de brandkast sloot! Dienaangaande moeten wij echter zekerheid hebben!"

Met deze woorden baande Sullivan zich een weg door de gasten, die allen van tafel waren opgestaan, en zich nu om den gezant verdrongen, en daarbij werd hij op den voet gevolgd door Baxter, die vreesde, dat hem anders het initiatief zou worden ontnomen.

Bijna tegelijkertijd stonden zij voor den gezant, die buiten zich zelf was van opwinding en woede, en wel geneigd scheen te zijn, het geheele hooge gezelschap, zooals het reilde en zeilde, gevangen te laten nemen, en in de gevangenis te laten werpen.

Zijn Perzisch bloed sprak!

Sullivan trad op hem toe, maakte zich bekend, en begon:

„Veroorloof mij, excellentie, dat ik u eenige vragen stel! De tijd dringt, en als wij werkelijk resultaat willen zien van ons onderzoek, dan mogen wij geen seconde verliezen!"

„Vraag dan wat gij wilt, mijnheer Sullivan! Ik vrees echter, dat ik u bitter weinig zal kunnen zeggen! De geheele zaak is voor mij een raadsel! Ik zou er een eed op hebben willen doen, dat ik het echte gouden plakkaat op mijn borst bevestigde."

„Hoe laat was dat ongeveer, excellentie?"

„Precies half negen!"

„Wanneer hebt gij de juweelen uit de handen van mijnheer Bingham ontvangen?"

„Om zes uur!"

„Waar was het juweel gedurende dien tijd?"

„In mijn brandkast!"

„Waar waren de sleutels?"

„Die had ik in mijn zak!"

„Wat hebt gij gedaan tusschen zes uur en half negen?"

„Na zessen heb ik een kwartier gewerkt, daarop begaf ik mij dadelijk naar de eetzaal om met mijn familie te dineeren. Ik stond om bij half negen pas

van tafel op en begaf mij toen regelrecht naar mijn werkkamer, waar de brandkast staat!"

„Waren er gasten aan tafel?"

„Nee, wij waren onder ons — mijn vrouw, mijn dochter en mijn particuliere secretaris, mijnheer Mustaphar Edzoni."

„Wat gebruikt gij voor een brandkast?"

„Een Chatton!"

„Natuurlijk met een letterslot voorzien?"

„Ja."

„Kent behalve u nog iemand de combinatie van het slot?"

„Alleen mijn dochter en mijn secretaris."

„Bevindt de heer Mustaphar Edzoni zich op het oogenblik hier?"

„Ik ben het, mijnheer!" antwoordde een stem, en een jonge man met een donker uiterlijk, naar de laatste mode gekleed, trad vooruit.

Sullivan monsterde hem snel, en richtte toen tot hem de vraag:

„Mag ik u vragen, mijnheer Edzoni, hoe gij van zes uur af tot half negen uw tijd verdeeld hebt?"

De secretaris fronste even de wenkbrauwen, haalde toen onmerkbaar de schouders op, en antwoordde toen tamelijk spottend:

„Dat zal ik u zeggen! Van zes uur af ben ik geen seconde van de zijde van zijne excellentie geweken, omdat ik een voorgevoel had, dat Scotland Yard mij het eerst zou beschuldigen, als er iets met de juweelen gebeurde! Particuliere secretarissen hebben altijd in een kwaden reuk gestaan!"

„Houdt mij de opmerking ten goede, mijnheer Edzoni," hernam Sullivan koeltjes. „Maar ik geloof niet, dat dit het juiste oogenblik is om te schertsen!"

„Dat wil ik doen, mijn waarde Sullivan," hernam de jonge man hooghartig, „mits gij mij slechts wilt veroorloven, de opmerking te maken, dat gij met vechten zijt begonnen! Windt er maar geen doekjes om — gij dacht mij met uw vraag in een moeilijk parket te brengen, en gij hooptet, dat ik geen alibi zou kunnen leveren! Kort en goed zijne excellentie zal gaarne getuigen, dat ik hem van zes uur af tot half negen niet, of zoo goed als niet verlaten heb."

Zonder zich van zijn stuk te laten brengen door deze hoogmoedige woorden, keek Sullivan, die heel wat menschenkennis had, den Perzischen gezant vragend aan.

Deze knikte bevestigend, en zeide:

„Het is zoo. Mijnheer Edzoni heeft mij gedurende die twee en een half uur tezamen zeker geen vier minuten verlaten! Laat ik hier aan toevoegen, dat ik iedere beschuldiging, die hem zou treffen, met verontwaardiging en spot van de hand wijs!”

Edzoni wierp den gezant een dankbaren blik toe, en trad toen weder in de rijen der gasten terug, zonder zich verder om Sullivan te bekommeren.

De detective voelde wel, dat hij den eersten slag verloren had, maar daarvan was op zijn gelaat niets te bespeuren.

En kalm hernam hij:

„In zaken als deze moet men met alle mogelijkheden rekening houden, excellentie, en ik denk er dan ook niet aan, mijnheer Edzoni mijn verontschuldigingen aan te bieden. Wat hij zooeven zeide is volkomen juist — particuliere secretarissen staan inderdaad in een kwaden reuk! Dat komt, omdat zij in de meeste gevallen volkomen vrijheid van handelen hebben, de combinatie van het letterslot van een brandkast kennen — en heel dikwijls gemakkelijk de sleutels kunnen bereiken. Wij stappen echter van dit onderwerp af, — voorloopig, en ik zou u wel willen vragen, excellentie, of de deur van uw werkkamer gesloten was gedurende die twee en een half uur!”

„Nee, ik sluit de deur alleen des nachts,” antwoordde de gezant.

„Het is dus mogelijk, dat iemand er is binnengetreten, zonder dat gij het hebt bemerkt?”

„Dat is inderdaad zeer wel mogelijk!”

„Was het bekend hier in huis, dat gij uw juweelen juist om zes uur zoudt ontvangen?”

„Nee, dat kon niemand weten — want ik wist het zelf niet! Ik verwachtte Bingham met de juweelen, welke hij had nagezien, maar hij had geen vasten tijd genoemd.”

„Waar hebt gij hem ontvangen?”

„In mijn werkkamer.”

„Waart gij alleen met hem?”

„Nee, mijn particuliere secretaris was tegenwoordig!”

„Zoo!” was alles wat Sullivan zeide.

Er lag echter zulk een eigenaardige klank in dit eene woord, dat Edzoni weder naar voren trad, thans met een dreigende uitdrukking in zijn donkere oogen.

Hij had zijn vuisten gebald, en zijn stem had

een doffen klank, toen hij op gedempten toon tot den detective zeide:

„Neem u in acht, mijnheer! Ga niet verder! Ik zal dat niet verdragen, wees er zeker van!”

„Pardon, mijnheer Edzoni, ik ben mij bewust, dat ik tot dusverre niets anders dan mijn plicht heb gedaan!” hernam Sullivan op koelen toon. „Ik heb u niet beschuldigd, is het niet zoo?”

„Niet openlijk tenminste, maar er ligt iets in den klank van uw stem dat mij niet bevalt, en een enkel woord, op een bijzonderen toon uitgesproken, kan een beschuldiging in zich bevatten!”

„Wij zullen hier niet verder over spreken. Wij zeggen dus, dat zijne excellentie in uw gezelschap den juwelier Bingham heeft ontvangen. Werd toen het juweel en de overige kostbaarheden dadelijk in de brandkast geborgen?”

De vraag was tot den gezant gericht, en deze antwoordde:

„Dadelijk!”

„Hebt gij ze dan niet eerst bezichtigd?”

„Nee, want het was nog al laat, en zij zaten in hetzelfde ijzeren kistje, een gewoon geldkistje, zooals er duizenden bestaan, waarin ik ze had gesloten, toen ik ze zelf naar Bingham bracht.”

„Toen gij de juweelen aandeedt, hebt gij toen volstrekt niets bijzonders aan het gouden plakkaat gezien?”

„Volstrekt niet! Ik kan mij op dit oogenblik nog niet begrijpen, dat ik het bedrog niet aanstonds gezien heb.”

„Oh, wat dat betreft — men maakt tegenwoordig op verbluffende, bedriegelijke wijze allerlei edelsteenen na!” sprak Sullivan. „Het raadsel ligt slechts hierin: Op welk tijdstip kan het echte sieraad tegen het valsche verruild zijn, en verder: Hoe is het mogelijk, dat men het zoo nauwkeurig heeft weten na te maken, terwijl het al dien tijd in de safe van den juwelier heeft gelegen?”

Niemand antwoordde op deze vraag, omdat niemand er een antwoord op wist.

Het was ongetwijfeld zeer raadselachtig, en Baxter voorzag eenige uiterst onaangename dagen.

Hij had even het vertrek verlaten, en aan zijn mannen op straat en de detectives binnenshuis last gegeven, hun aandacht te verscherpen, en niemand toe te staan, het huis te verlaten.

Thans begreep hij evenwel, dat deze voorzorgs-

maatregel vrijwel overbodig mocht heeten, want het was duidelijk, dat de bedrieger zich niet binnenshuis kon bevinden.

Sullivan had eenigen tijd nagedacht en zeide nu, terwijl zich zijn stem verhief:

„De dames en heeren behoeven zich verder niet ongerust te maken, zij gaan volkomen vrij uit! Er is geen sprake van, dat een der gasten ook maar een oogenblik kan verdacht worden.”

Een gemompel van instemming en opluchting ging door de genoodigden.

Baxter echter nam Sullivan terzijde, en fluisterde hem toe:

„Maar ik heb zooveel last gegeven, dat alle ingangen bewaakt moeten worden, en dat niemand het huis mag verlaten!”

„Dan kunt gij die order gerust weer intrekken, althans wat de gasten betreft!” zeide Sullivan kortaf. „Als de juweelen verruild zijn, terwijl zij zich in de brandkast bevonden, dan kan het alleen maar gedaan zijn door iemand, die hier in huis zeer goed thuis is — en de gasten kwamen pas om half negen! Ik ben echter overtuigd, dat de omruiling reeds moet hebben plaats gehad in de zaak van Bingham.”

Intusschen was de stemming geheel bedorven, en tersluiks begonnen zich de gasten te verwijderen.

Baldwin was een van de eersten die zich weg pakte.

Hij had Raffles in een hoekje getrokken, en fluisterde hem toe:

„Ik maak dat ik weg kom! Ik word niet gaarne bij dergelijke zaken betrokken! Maar Baxter is er slecht aan toe, dat is zeker. Weet gij wien hij verdenkt?”

„Ik heb er niet het flauwste vermoeden van! Dien jongen secretaris misschien?”

„Welneen! Van Edzoni is natuurlijk geen sprake! Hij verdenkt John Raffles! Ik geloof, dat hij gelijk heeft, Mylord!”

„Wie weet!” zeide Raffles met een vaag glimlachje.

En daarop namen de beide heeren afscheid van elkander.

De echtgenoot van den gezant had zich bijna aanstonds naar haar kamer teruggetrokken, en liet het aan Mirza over, de gasten uitgeleide te doen.

Er waren bijna drie kwartier verstreken, sedert

het tijdstip, waarop Bingham het valsche juweel naar zijn winkel terug had gebracht, toen Sullivan zijn horloge uithaalde, en, na het te hebben geraadpleegd, een zachten kreet van verwondering slaakte.

„Waar blijft Bingham toch?” zoo wendde hij zich nu op half luiden toon tot Baxter, die, zooals men het noemt, geen drogen draad aan het lijf had. „Hij had al terug kunnen zijn!”

„Ik vermoed dat hij reeds bezig is, een onderzoek in te stellen!” gaf de gezant te kennen, die den uitroep gehoord had. „Ik zal hem echter even oppellen — dan kan hij mij zeggen, hoe de zaken staan! Wil mij even excuseeren, dames en heeren!”

De gezant verliet het vertrek, teneinde in zijn werkkamer te gaan telefoneeren.

Vijf minuten later keerde hij terug.

„Ik krijg geen gehoor!” zeide hij tot Sullivan. „Bingham heeft dus den winkel reeds weder verlaten, en kan nu uiterlijk over een kwartier terug zijn. Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, dames en heeren, dat mijn soirée door dezen onverwachten diefstal bedorven is — later hoop ik mijn schade te kunnen inhalen!”

Deze aanmerking was gericht tot de 40 of 50 gasten, die beleefdheidshalve of uit nieuwsgierigheid nog waren gebleven, en onder hen bevond zich ook de jonge legatiesecretaris, Kumar Gaffar, die herhaaldelijk op zachten toon met Mirza eenige woorden gewisseld had.

Er verstreek een kwartier.

En met iedere minuut nam de onrust toe.

Er werd weinig meer gesproken, en iedereen wachtte vol spanning op de terugkomst van den bankier.

Een kwartier werd twintig minuten — en de twintig minuten groeiden aan tot een half uur — en nog altijd was de juwelier niet teruggekeerd!

Eindelijk kon Sullivan zijn ongeduld niet langer bedwingen.

„Er moet iets gebeurd zijn, excellentie!” zoo wendde hij zich eindelijk tot den gezant. „Ik kan mij volstrekt niet begrijpen, waaraan zijn wegblijven valt toe te schrijven.”

„Hij zal toch onderweg niet zijn aangerand?” opperde Gaffar, die van zins scheen te zijn, tot het allerlaatste te blijven.

„Dat zou al heel toevallig zijn!” gaf Sullivan ten antwoord. „Beroovingen in een huurauto hebben er in onze stad gelukkig nog niet plaats gehad!

Vaak loont het de moeite niet, en het gevaar is te groot, dat de man, die binnen in het voertuig zit wat al te haastig met zijn revolver is!"

Op dit oogenblik vloog de deur open, en op den drempel verscheen de juwelier Bingham.

Zijn gelaat was bleek en vertrokken, en zijn kobalt blauwe oogen dreigden hem uit het hoofd te puilen.

Hij wankelde tot in het midden van het vertrek, en viel daar, alle decorum uit het oog verliezend, op een stoel neer.

Er ging een kreet van verrassing op onder de weinige gasten, die nog aanwezig waren, en dadelijk werd de juwelier omringd door de personen, die het naast bij het geval betrokken waren.

„Welnu, Bingham?" riep de gezant uit, terwijl

hij de hand van den juwelier greep. „Kom tot jezelf man! Heb je de echte juweelen ontdekt? Kan ik ze terug krijgen. Spreek dan toch!"

Bingham snakte naar adem, en eindelijk kwam het met moeite over zijn lippen:

„De gouden plaat.... met de juweelen.... die gij van avond tijdens het feest gedragen hebt.... waren in het geheel niet valsch!"

„Wat zegt gij daar!" kreet de Perzische gezant. „Gij hebt u dus zooeven vergist? Hoe kondet gij nog geen anderhalf uur geleden zeggen, dat zij valsch waren?"

„Dat heb ik niet gezegd, excellentie.... en ik kon het ook niet gezegd hebben, want ik ben hier vanavond.... in het geheel niet geweest!"

HOOFDSTUK V.

Een verrassing.

Het is onmogelijk, den indruk te beschrijven, dien deze weinige woorden verwekten.

Eenige seconden achtereen bleef het zoo stil in het vertrek, dat men niets anders hoorde dan de gejaagde ademhaling van Bingham, die op zijn stoel ineengedoken zat, als een toonbeeld van wanhoop en verslagenheid.

De Perzische gezant was de eerste die weder sprak.

Zijn stem had een rauwen klank, en zijn zwarte oogen voorspelden weinig goeds, toen hij uitriep, dicht voor den juwelier tredend:

„Kom, kom, Bingham — geen grapjes, man! Die passen thans niet! Wat raaskalt gij daar. Gij zoudt hier niet geweest zijn? Mag men weten, waar gij u dan wel bevonden hebt?"

„Ik zweer u, dat het de waarheid is, excellentie! Ik ben hier niet geweest vanavond en ik kon niet, want een paar sluwe schavuiten hebben mij het onmogelijk gemaakt! Reeds om half zeven maakten zij zich van mijn persoon meester — en voerden mij naar een plek, waar ik tot voor een half uur geleden gezeten heb! Toen pas lieten zij mij weder vrij!"

„Maar dat is om dol te worden!" riep de gezant woedend uit. „Hoe is zoo iets mogelijk? Wij hebben u hier met onze eigen oogen gezien! Vraag het aan allen, die zich hier in dit vertrek bevinden! Vraag het aan mijn particulieren secretaris, vraag het aan Kumar Gaffar, vraag aan mijn dochter Mirza, vraag het aan iedereen!"

„Dan moet die man een dubbelganger van mij

geweest zijn!" kreunde Bingham, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wischte — nauwkeurig met hetzelfde gebaar dat de gasten door een anderen Bingham hadden zien maken, toen deze tot de ontdekking kwam, dat de diamanten valsch waren!

Op dit oogenblik trad Sullivan naar voren, en zijn heldere krachtige stem maakte plotseling een einde aan de talrijke opmerkingen en uitroepen van verbazing welke thans allerwege gehoord werden.

Hij ging vlak voor Bingham staan, en zeide:

„Mijnheer Bingham, ik ben detective van Scotland Yard, mijn naam is James Sullivan. Gij zult misschien weten, dat ik behoorde tot de detectives, die waren aangewezen om hier tijdens het feest een oogje in het zeil te houden! Wees zoo goed, mij eens zeer nauwkeurig mede te deelen, wat er vanavond met u gebeurd is! Het is van groot gewicht, dat gij geen enkele bijzonderheid overslaat, bedenk dat wel, en daarom zal ik zoo vrij zijn, u nu en dan met mijn vragen in de rede te vallen.”

„Het is spoedig genoeg verteld, mijnheer Sullivan!" antwoordde Bingham op jammerenden toon. „Ik had mij voorgenomen, persoonlijk de juweelen aan zijne excellentie te gaan brengen!”

„Een oogenblikje, mijnheer Bingham!" viel Sullivan hem in de rede. „Wist iemand iets van dat voornemen af?"

„Nee, mijnheer Sullivan! Ik had het met opzet voor mij gehouden! Niemand wist er iets van, dan ikzelf!"

„Het was toch zeker uw doel niet, nadat gij die juweelen had overhandigd, hier te blijven, daar gij immers waart uitgenoodigd?"

„Zeker niet, mijnheer Sullivan! Dat zou immers tegen alle regelen der welvoegelijkheid hebben gestreden! Zijne excellentie had mij de eer aangedaan, mij voor de soirée uit te noodigen, niet echter voor zijn diner.”

„Gij moest dus weder naar uw huis terugkeeren, om u te kleeden?"

„Zoo is het! En op den terugweg gebeurde het! De twee schelmen moeten mij nauwkeurig hebben nagegaan, en op het allerlaatste oogenblik, toen zij wisten, dat ik niet meer met mijn huisgenooten in aanraking zou komen, of in ieder geval slechts in korten tijd, hebben zij zich van mijn persoon meester gemaakt!"

„Maar hoe was dat in 's hemelsnaam mogelijk?" riep Sullivan ongeduldig uit. „Om half zeven was het toch nog klaarlichte dag! Zijt gij dan niet onmiddellijk in uw eigen auto gestapt?"

„Had ik het maar gedaan!" riep Bingham jammerend uit. „Ik had met opzet van een huurauto gebruik gemaakt, omdat ik zelfs mijn eigen chauffeur, dien braven kerel, niet durfde vertrouwen!"

„Het was dus een huurauto, waarin gij staptet, toen gij het huis verliet?"

„Zoo is het!"

„Maar was het wel dezelfde?"

„Het was ongetwijfeld dezelfde huurauto — maar het moet een andere chauffeur zijn geweest! Ik ben een ezel geweest — ik had beter op het nummer van de auto moeten letten en op het gezicht van den chauffeur.”

„Maar wat is er dan met den echten chauffeur gebeurd?" mengde zich nu Baxter in het gesprek.

Bingham maakte een ongeduldige beweging, en riep uit:

„Hoe wilt gij dat ik u dat kan zeggen, mijnheer? Hoe weet ik dat? Zij hebben natuurlijk den chauffeur weggelokt — hem misschien een glas wijn laten drinken in een naburig café, waarin een bedwelm-middel gemengd was — in ieder geval moet het wel een andere chauffeur geweest zijn, want de schavuit reed mij niet naar mijn eigen huis, zooals ik hem had gelast, maar in razende vaart in een geheel andere richting!"

„Waarom hebt gij niet geprobeerd er onderweg uit te springen, toen gij onraad bespeurde?" wilde Baxter weten.

„Omdat ik een man van 60 jaar ben, mijnheer, en sedert twintig jaar niet meer aan gymnastiek doe!" antwoordde de juwelier ironisch. „Gelooft gij dat ik reeds lust had mijn nek te breken? Trouwens — als ik het gewild had, dan had ik dat reeds na verloop van vijf minuten niet meer kunnen doen! Want ik voelde mij aangrijpen door een onweersstaanbaar slaperig gevoel, dat met groote snelheid toenam, en dat mij zelfs niet de mogelijkheid liet, het portier te openen, en om hulp te roepen. Wel trachtte ik nog een van de ruiten met mijn vuist in te slaan, omdat ik begreep dat de auto met een of ander bedwelmend gas gevuld werd, maar ook daartoe had ik de kracht niet meer. Mijn arm viel machteloos langs mijn zijde, en toen verzonk ik in

diepe bewusteloosheid, waaruit ik pas eenige uren later ontwaakte. Ik bevond mij toen in een voortreffelijk gemeubeld vertrek, dat echter volstrekt geen ramen had, zooals ik spoedig genoeg opmerkte. Ik lag op een sofa uitgestrekt, maar mijn handen en beenen waren niet geboid, en er was ook geen doek om mijn mond gebonden.

Nadat mijn oogen aan het schelle licht gewend waren, en ik tot het besef van mijn toestand was geraakt, zag ik, aan een tafel gezeten, en bezig met een geduld spelletje kaarten te leggen, een zwaar gebouwd man zitten, wiens gelaat voor de bovenste helft door een zwart masker bedekt was.

„John Raffles!” schreeuwde Baxter opgewonden.

Bingham haalde de schouders op, en hernam: „Ik weet niet of het Raffles geweest is, en ik betwijfel het! Ik heb het niet kunnen zien — de man was gemaskerd, zeide ik u al reeds.”

„En wat deed hij?” vroeg Baxter.

„Hij rookte heel kalm een pijp, die hij dadelijk uit zijn mond nam, toen hij zag, dat ik uit mijn bewusteloosheid ontwaakt was, en wat denkt gij, dat de bandiet toen deed? Hij grijnslachte mij vriendelijk toe, zoodat zijn glinsterend wit gebit geheel te zien kwam!”

„Juist iets voor Raffles!” riep Baxter weer. „Hebt gij niet getracht hem te overweldigen?”

Bingham keek den hoofdingspecteur met een woedenden blik aan, en antwoordde:

„Gij kunt even goed vragen, waarom de muis het niet tegen de kat opneemt! Hij was een kerel als een boom, dat zag ik zelfs toen hij nog gezeten was, en onder het bereik van zijn rechterhand lag een zware revolver!”

„Maar gij had toch dadelijk kunnen schreeuwen!” drong Baxter aan.

„Schreeuwen? Ik zeg u immers dat er geen vensters waren!”

„Maar er moeten toch andere personen in dat huis aanwezig zijn geweest?”

„Het was in het geheel geen huis! Het was een soort kelder — of liever het uiteinde van een lange, waarschijnlijk kaarsrechte tunnel, waardoor ik later geblinddoekt werd weggevoerd!”

„Merkwaardig! Merkweldig!” zeide Baxter hoofdschuddend.

„Ja, zoo moogt gij het inderdaad wel noemen, mijnheer Baxter!” hernam Bingham ironisch. „Het

was zeker het merkwaardigste, wat ik nog ooit heb bijgewoond, en ik geloof dat ik toch tamelijk veel heb beleefd, toen ik nog werkte in de „Beers Mijnen”! En sta mij nu toe mijn verhaal te beëindigen! De reus grinnikte dus tegen mij, en zeide op bemoeidigenden toon, zooals men tegen een kind spreekt, dat ik mij volstrekt niet ongerust behoefde te maken als ik mij kalm hield, en dat hij mij een kogel naar het hoofd zou jagen als ik lastig werd! Hij deelde mij ook mede dat schreeuwen mij niet zou baten, zeide dat ik nog een uurtje geduld moest hebben, en dat ik maar wat moest gaan lezen — en toen begon hij doodkalm weer te rooken, en zijn geduldspelletje voort te zetten!”

Sullivan had zwijgend met gebogen hoofd toegelusterd.

Hij dacht blijkbaar ingespannen na.

Toen vroeg hij:

„Gij hebt zeker aanstonds de reden begrepen, waarom men u daar had opgesloten, mijnheer Bingham?”

„Daaromtrent kon ik geen seconde in het onzekere blijven, mijnheer!” antwoordde de juwelier.

„Natuurlijk moest dat in verband staan met het feest van vanavond, waarop ik had moeten verschijnen. Men had mij dit belet, en het was dus duidelijk, dat een ander mijn plaats zou innemen! Wat die ander echter zou willen uitrichten — ik wil bekennen, dat ik dat niet zeer goed begreep, al zag ik wel in, dat het wel niet veel goeds zou zijn!”

„Oh, het was heel eenvoudig!” riep de gezant uit. „Een van de bandieten heeft uw uiterlijk aangenomen, het gesprek kwam op de echtheid van mijn juweelen — ik meen dat markiezin Railey er aan twijfelde, ik gevoelde mij beledigd, en ik noodigde den gewaanden Bingham uit, zich te overtuigen, dat mijn juweelen echt waren! En ik moet zeggen, dat die kerel zijn rol voortreffelijk speelde! Hij deed alsof hij hevig schrikte en hij vertrok met mijn gouden plakkaat, zoogenaamd om de zaak dadelijk te gaan onderzoeken.”

Geruimen tijd bleef het stil na deze woorden.

Toen hernam Sullivan:

„Zoo heeft het zich naar alle waarschijnlijkheid toegedragen, uwe excellentie! Hoe zeer het mij ook leed doet u te moeten zeggen — ik vrees maar al te zeer, dat, als hier inderdaad Raffles de hand in het spel

heeft gehad, de kans bijster groot is, dat gij nimmer meer iets van uw juweelen terugziet! Voor zoover ik mij kan herinneren, is dat nog nimmer gebeurd met kostbaarheden, welke Raffles zich heeft toegeëigend."

„En al zou het mij 1000 pond sterling kosten, ik moet en ik zal mijn gouden plakkaat terug hebben!" riep Muhtechine uit. „Gij moogt deze som als belooning stellen voor dengeen, die aanwijzingen geven, welke leiden tot de opsporing van het gestolen sieraad! Om dien Raffles bekommer ik mij minder — kunt gij hem vatten — zooveel te beter!"

Terwijl de gezant sprak, had Bingham, die nog steeds gezeten was, onwillekeurig zijn blikken gevestigd gehouden op de losse juweelen, die nog altijd het gewaad van de gezant versierden.

Juist toen Muhtechine had uitgesproken, slaakte Bingham een kreet, en riep:

„Beweeg u eens niet, excellentie! Een oogenblikje maar!"

„Wat is er?" vroeg de gezant, verschrikt door de uitdrukking op het gelaat van den bankier.

In plaats van te antwoorden, haalde Bingham een kleine, opvouwbare loupe uit zijn vestzakje, bekeek een van de diamanten, daarna een saphier, vervolgens een robijn en liet zich toen met starenden blik en open mond achter in zijn stoel vallen.

„Welnu — wilt gij mij zeggen wat er is?" riep de gezant toornig uit. „Waarom kijkt gij alsof gij een spookverschijning ziet?"

„Uwe excellentie — onder die steenen zie ik verscheidene valsche! Die turkoois, die amethyst hier — ginds die diamant, en hier nog een, en hier weer een, die zijn nagemaakt! Ik heb een gevoel alsof ik gek word! Hoe is dat mogelijk? Ik heb u toch de echte steenen om zes uur gebracht, daarop durf ik een eed te zweren!"

„Dat moet ook het werk van John Raffles zijn!" barstte Baxter uit.

Het ging bezwaarlijk aan, anders had John Raffles zeker tot den hoofdinspecteur van politie gezegd, dat niemand meer dan juist hijzelf zoo verrast over deze ontdekking had kunnen zijn!

De cigaret bij uitnemendheid
Dubac 3.

HOOFDSTUK VI.

Verschillende combinaties.

Den volgenden morgen stonden de bladen vol van de opzienbarende berooving van den Perzischen gezant in zijn eigen huis, en nog wel te midden van een groot aantal gasten.

Slechts weinigen twijfelden er aan, of men had hier weder te doen met een van de stoutmoedigste daden van den Grooten Onbekende, van John Raffles, den Gentleman-Dief!

Ook Scotland Yard bleek deze overtuiging te zijn toegedaan, en dit maakte er voor haar de zaak zeker niet gemakkelijker op!

Want indien Raffles inderdaad de schuldige was — dan kon Muhtechine wel voor altijd de hoop laten varen, dat hij nog ooit iets van zijn juweelen terug zag!

En toch zat Scotland Yard wel eenigszins verlegen met de oplossing van het raadsel der verwisselde steenen.

Het was nu wel uitgemaakt, dat een handlanger van Raffles op werkelijk geniale wijze de rol vervuld had van Bingham, den juwelier, en dat het hem betrekkelijk gemakkelijk moest zijn gevallen, nu iedereen eenmaal daecht dat hij het werkelijk was, op den loop te gaan met het gouden plakkaat.

Maar hoe zat het dan met de valsche juweelen, waarvan er een twaalftal en nog al van de grootste, onder de overigen werden ontdekt?

Moest men dit ook op de rekening schuiven van John Raffles?

En indien deze vraag bevestigend moest beantwoord worden — hoe was hij er dan toch wel in geslaagd, de echte steenen tegen de valsche te ver-ruilen?

Zeker, er bestonden foto's van den Perzischen

gezant, waarop hij stond afgebeeld met al zijn sieraden behangen.

Maar het was voor een vakman totaal onmogelijk zelfs, alleen aan de hand van die afbeeldingen de steenen na te maken, zoodat het verschil slechts bij een grondige beschouwing opviel.

Nu werden de juweelen van den gezant altijd zorgvuldig bewaard, en het mocht een raadsel heeten, hoe Raffles er wel in geslaagd kon zijn, ze gedurende geruimen tijd te kunnen beschouwen, teneinde ze later te doen namaken, of dit werk zelf ter hand te nemen!

In zijn bezit had hij ze zeker niet gehad, want dan zou het natuurlijk volstrekt geen doel meer hebben gehad, de kostbaarheden weder op hun vorige plaats terug te brengen — de Grooten Onbekende had ze dan evengoed kunnen houden!

Daarenboven — het stond vast, dat Bingham een collectie echte steenen had ontvangen uit de handen van den gezant in persoon.

Hij had ze een voor een bezichtigd, met zijn scherpst vergrootte de loupe, en hij zou natuurlijk onmiddellijk het bedrog hebben ontdekt.

Nu dit niet het geval was, moesten de twaalf groote edelsteenen verwisseld zijn tegen valsche, gedurende het tijdsverloop, dat verliep tusschen het oogenblik waarop Bingham de diamanten onderzocht en echt bevond, en dat, waarop de gezant met zijn juweelen versierd, in de feestzaal verscheen.

Het was nu slechts de zaak, dit schier onverklaarbaar raadsel op te lossen, en de politie was dan ook reeds volijverig in de weer, en had reeds een groot aantal getuigen gedagvaard, in de hoop, dat de

waarheid per slot van rekening wel aan het licht zou komen.

Wat de gezant betreft — hij had zijn woord gestand gedaan, en een bedrag van 1000 pond sterling uitgelooft aan dengene, die in staat zou blijken, hem het kostbare gouden plakkaat weder terug te bezorgen.

Muhtechine was inderdaad ontroostbaar onder het verlies, want dit sieraad was zijn trots, het voor-naamste stuk van zijn geheele verzameling.

Wat de twaalf valsche steenen aangaat — hun dubbelgangers waren te zamen op zijn minst 18 000 pond sterling waard geweest!

Ook deze juweelen zou Muhtechine gaarne terug hebben gehad, en 500 pond sterling was de belooning voor den man, die ze hem terugbezorgde.

Het was op den morgen van den diefstal, toen Raffles en Charly, beiden in een gemakkelijk zittend ochtendcostuum gekleed, in de kleine tuinkamer van het huis in de Regent-Street gezeten waren, ieder met een stapeltje couranten, een doos sigaretten, en een glas cherry naast zich.

De beide ramen stonden wagenwijd open, en daardoor stroomde de heerlijke, zoele met bloemengeur vermengde lucht uit den grooten tuin naar binnen.

Het was een verrukkelijke dag, en alles noodde tot een vlucht uit de stoffige wereldstad naar de boorden van de zee, naar groenende velden en koele bosschen.

Eindelijk had Raffles het laatste blad van zijn stapeltje uitgelezen.

Hij wierp het naast zich op den grond, liet zich achterover in zijn gemakkelijken rieten stoel vallen, rekte armen en beenen wijd uit, en geeuwde, tot de tranen hem in de oogen kwamen.

Charly keek op, door het geluid opmerkzaam gemaakt, en vroeg verbaasd:

„Geeuw jij, Raffles?”

„Ik geeuw, Charly — en ik geeuw met overtuiging! Ik denk dat het de reactie is na de spanning van gisterenavond — al liep ik daarbij zelf volstrekt geen gevaar, daar de groote verantwoordelijkheid ditmaal bij jou berustte! Ik geeuw omdat het eensklaps zoo warm is geworden, en ik geeuw, omdat ik op dit oogenblik niets beters te doen heb. Heb je iets nieuws in de bladen gevonden?”

„Niets! Wat zij schrijven is ons bekend — en

meer dan dat! En toch is er een ding dat mij volkomen onverklaarbaar is en blijft!”

„Ik weet wat je zeggen wilt, Charly — je bedoelt de zaak van de verwisselde juweelen. Wel, ik moet je eerlijk zeggen, dat dit ook voor mij een raadsel is, en misschien had ik ongelijk zooeven te geeuwen! Want wie weet is deze zaak toch nog niet geheel afgelopen, en zal er voor ons nog wel een gelegenheid bestaan, er een kleine rol in te spelen! Ik ben namelijk nieuwsgierig wie de schrandere collega kan zijn geweest, die zich heeft meester gemaakt van die twaalf edelstenen.”

„Ik ben minstens even nieuwsgierig als jij, Edward!” hernam Charly. „Ik moet je zeggen, dat ik volstrekt geen aanknoopingspunt kan vinden — de zaak is mij nu volkomen duister.”

„Nu, wij behoeven het niet erger te maken dan het is!” kwam Raffles, terwijl hij zijn gespierde, blanke hand uitstreckte naar de doos met sigaretten, die naast hem op een kleine tafel stond. „We hebben toch meer gegevens dan je denkt! Wij weten meer dan de politie! Om te beginnen kunnen wij er wel een eed op doen, dat niet Raffles de juweelen verwisseld heeft! De man die het deed, dat is mijn vaste overtuiging, moet in de gelegenheid zijn geweest, de steenen geruimen tijd achtereen te bestudeeren, en desnoods er een half dozijn foto's van te maken, telkens van een ander standpunt, en op ware grootte.

„Daarin heb je gelijk, Raffles!” riep Charly uit. „Dat kan ook niet anders! De steenen moeten wel zeer goed zijn nagemaakt, dat het eerst aan Bingham gelukte de onechtheid der juweelen vast te stellen.”

„Als wij dat eenmaal weten, hebben we niets anders te doen dan na te gaan, welke personen tot de onmiddellijke omgeving van den gezant behooren! Het legatie-personeel kunnen wij natuurlijk wel aanstonds uitschakelen, want de juweelen worden natuurlijk niet in het gezantschapsgebouw bewaard. Wij moeten eerder letten op den butler, den kamerbediende, den particulieren secretaris....”

„Nu ja, Mustaphar Edzoni komt natuurlijk al aanstonds niet in aanmerking!” zeide Charly schouderophalend.

„Waarom niet?”

„Waarom niet?” herhaalde Charly. „Wel hij is rijk, en hij heeft dadelijk de beschuldiging van

Sullivan met kracht afgewezen! Hij tartte hem als het ware!"

„Een fraaie reden!" riep Raffles spottend uit. „Is dat soms onze gewoonte om voor de vuist weg een diefstal te bekennen, dien wij toch wel degelijk gepleegd hebben? Neen, zoo'n ontkenning heeft voor mij niet de minste waarde — ik had bijna gezegd integendeel! En wat je eerste motief betreft — wie heeft je wijs gemaakt, dat Edzoni rijk is?"

„Hij gaat altijd zeer modern gekleed, hij houdt er een rijpaard op na, hij heeft een loge in de opera, hij moet er een tamelijk dure minnares op na houden...."

Raffles keek hem hoofdschuddend aan, en zeide op verwijtenden toon:

„Maar Charly — ik had toch waarlijk meer verwacht van je gezonde inzichten! Het rijpaard is hem ter beschikking gesteld door den gezant — het is zijn eigendom niet. Verder zou ik je gemakkelijk tientallen jongelieden kunnen opnoemen, die voortreffelijk goed gekleed gaan, maar hun kleermaker nog geen penny betaald hebben. Wat de loge in de opera betreft — ook die is door Muhtechine gehoord, en wat ten slotte zijn minnares aangaat — zij is de vriendin van een schatrijken fabrikant van kunsthonig!"

„Hoe weet je dat allemaal zoo nauwkeurig?" vroeg Charly verwonderd.

„Omdat ik nog gisterennacht navraag gedaan heb!" antwoordde Raffles bedaard. „Ik was vannacht even als nu overtuigd, dat wij den dief van de juweelen zouden moeten zoeken onder de personen, die den gezant steeds omgeven, en die in de gelegenheid zijn, de verzameling kostbaarheden vaak van nabij te beschouwen, ik stelde dus hier en daar eenige vragen, en vernam, wat ik je zoeven heb medegedeeld."

„Maar Raffles — dat is toch niet voldoende om dien jongen man maar aanstonds te beschuldigen?" riep Charly op verontwaardigden toon.

„Wie denkt daaraan?" hernam Raffles kalm. „Ik verzamel op dit oogenblik slechts materiaal — ik constateer, en ik beschuldig volstrekt niet."

„Dan wil ik je nog wel aan wat materiaal helpen — Edzoni is verliefd op Mirza Muhtechine — en die vereeniging wordt door den vader niet onwelgevallig beschouwd!"

„Dat is zoo — en het meisje kan hem niet zien

of luchten!" kwam Raffles. „Ik geloof wel dat het een tegen het ander opweegt! Als Edzoni geen ezel is, en dat is hij allesbehalve, dan moet hij wel begrijpen, dat hij nooit met Mirza zal trouwen, zoolang zij zelf niet wil, want die jonge dame heeft een hoofdje, dat verzeker ik je. Misschien zou haar vader haar kunnen beletten, te huwen met den man van haar keuze, maar hij zal haar stellig niet kunnen dwingen, zich te verbinden met den man dien zij verafschuwt! En ik ben er van overtuigd, dat Edzoni dit heel goed weet. Wees nu zoo goed en let er op, dat ik ook nu nog niet den jongen man beschuldig. Hetgeen mij intusschen niet zal beletten, hem een weinig in het oog te houden, en zijn gangen na te gaan. Men kan nooit weten."

Charly haalde de schouders op en zeide:

„Ik denk dat je moeite voor niets zult doen, Raffles! Het komt mij ongelooflijk voor, dat die knappe jonge kerel, met een goede toekomst voor zich, zich aan zulke een groot gevaar zal blootstellen, en dat terwille van 18 000 pond sterling!"

„O, men kan met 18 000 pond sterling heel wat doen, mijn waarde Charly, en de dader rekent er stellig op, dat hij niet zal worden ontdekt! Het is waar, hij heeft reeds een kleine vergissing begaan, door te meenen, dat er wellicht jaren voorbij zouden gaan, voor men de verwisseling van de juweelen ontdekte! De dader had natuurlijk geen rekening gehouden met het toeval, dat toch vaak zulk een groote rol vervult in ons leven!"

Raffles zweeg even, en ging toen op veranderden toon voort:

„Je hebt het plakkaat naar de gewone bergplaats gebracht?"

„Ja, het ligt veilig in de onderaardsche werkplaats daarginds onder het tuinhuis. Ik had het nog bij mij, toen ik onzen beklagenswaardigen Bingham ging bevrijden uit zijn gevangenis, het keldervertrek onder het huis in de Victoria-Street. Zooals je weet heb ik hem toen geblinddoekt en gekneveld met behulp van Henderson, door de onderaardsche tunnel met het elektrische wagentje naar onze werkplaats vervoerd, hem daarop naar boven gebracht, en hem tenslotte buiten de kleine tuinpoort gezet. Henderson stond reeds klaar met zijn auto, ik duwde onzen man er snel in, wij reden naar het huis van den gezant, en daargekomen, opende ik het portier, liet den juwelier uitstappen, terwijl ik zelf in de auto

bleef zitten, knoopte snel zijn blinddoek los, en klapte het portier hard weer dicht — voor Henderson het sein om vlug verder te rijden!”

„Je hebt het voortreffelijk gedaan, Charly, en ik kan niet anders dan bewondering hebben voor de wijze, waarop je je rol als Bingham hebt vervuld! Het was eenvoudig verbluffend, en als ik niet zoo volkomen zeker was geweest dat onze man zich in gevangenschap bevond, dan zou ik zelfs getwijfeld hebben! Het was een groot geluk, dat jullie beiden blauwe oogen hebt, en dat je slechts een paar centimeters grooter was dan Bingham! Nu, wat ons betreft, geloof ik te mogen zeggen, dat de zaak beëindigd is! Scotland Yard zal lang kunnen zoeken, eer zij het gouden plakkaat onder den grond van mijn tuin ontdekt! We zullen het sieraad eenige maanden met rust laten, en daarop kan het de gewone bewerking ondergaan — ik zal er de kostbare steenen van losmaken, de grootste een weinig anders fatsoeneeren, en het goud smelten. Maar wat het andere gedeelte van de zaak betreft — die is nog niet afgelopen! Ik stel buitengewoon veel belang in de aangelegenheid, en zou wel eens willen weten, wie dit stoute stukje heeft geleverd!”

Intusschen speelde zich een geheel ander tooneel af ten huize van den Perzischen gezant.

Het was omstreeks elf uur, toen een huurauto voor de deur stilhield waaruit Kumar Gaffar stapte, de jonge legatie-secretaris.

Hij scheen groote haast te hebben, liep vlug den voortuin in, en schelde aan.

Een der bedienden opende de deur, en keek hem eenigszins verwonderd aan, want de legatie-secretaris was anders stipt op zijn tijd in het gezantschapsgebouw aanwezig, waarvan een deel bestemd was voor het personeel der legatie.

Gaffar knikte den man toe, liep hem voorbij, besteede de trap, en klopte op een der deuren van het groote portaal.

Het was de particuliere werkkamer van den gezant.

Kumar draaide den knop van de deur om, en stond tegenover Edzoni.

De beide jonge lieden keken elkander een oogenblik doordringend aan, en toen vroeg de legatie-secretaris:

„Is zijne excellentie niet hier?”

„Nee, hij heeft op dit oogenblik audiëntie. Het

verwondert mij eigenlijk een weinig, Gaffar, dat gij dit niet weet!”

De jonge legatie-secretaris mompelde:

„Het was mij ontschoten — mijn gedachten waren zeker ergens anders!”

„Zeker — en men kan ook wel begrijpen, waar zij ergens waren!” hernam Edzoni spottend.

„Wat bedoelt gij?” vroeg Kumar Gaffar op dreigenden toon.

„Niets!” antwoordde Edzoni op zoetsappigen toon. „Het is immers heel begrijpelijk, dat men op uw leeftijd wel eens aan andere dingen denkt dan alleen aan het werk! Hadt gij zijne excellentie willen spreken?”

„Zoo is het!”

„Over een particuliere zaak?”

„Ja.”

„Dan doet gij beter, hier even op hem te wachten — de audiëntie zal wel dadelijk zijn afgelopen!”

Zwijgend ging Kumar het vertrek verder binnen, en nam in een gemakkelijken stoel plaats, terwijl Edzoni weder naar zijn bureau terugkeerde, dat even als dat van den gezant dicht bij het raam stond.

Een oogenblik later vloog zijn vulpen over het papier en slechts nu en dan wierp hij een verholen, spottenden blik vol leedvermaak op den jongen legatie-secretaris.

Ongeveer een kwartier later ging de deur weder open en de gezant trad binnen.

Met den knop in zijn hand, bleef hij een oogenblik met gefronste wenkbrauwen naar Kumar Gaffar zien, en vroeg toen:

„Gij hier, Gaffar? Ik meende reeds dat gij ziek waart! Ik heb u gemist op de bureelen van het gezantschap!”

„Daarvoor had ik mijn redenen, excellentie!” zeide Gaffar, die van zijn stoel was opgestaan. „Ik verzoek uwe excellentie om eenige oogenblikken gehoor!”

„Voor een particuliere aangelegenheid?”

„Ja, uwe excellentie — een zaak die niet voor ooren van derden bestemd zijn!”

Edzoni was opgestaan, en richtte zich zijwendend naar de deur.

„Kan mijn particuliere secretaris ook niet bij het gesprek aanwezig zijn?” hernam de gezant, voor Edzoni de deur bereikt had.

„Ook hij niet, uwe excellentie!” zeide Gaffar kortaf.

Edzoni zette zijn weg voort, en was het volgende oogenblik verdwenen.

Kummar ging zich haastig overtuigen dat hij ook het aangrenzende vertrek verlaten had, en trok toen met een snelle beweging het dikke fluweelen gordijn voor de deur, terwijl de gezant ongeduldig en verwonderd toekeek.

„Het moet wel van groot belang zijn, wat gij mij te zeggen hebt, mijnheer Gaffar,” zeide Muh-techine, terwijl hij voor zijn bureau plaats nam.

„Van groot belang, uwe excellentie!” antwoordde de jonge man. „Het geldt hier namelijk mijn levensgeluk....”

De gezant haalde de schouders op, en zeide op koelen toon:

„Ik meende, mijnheer Gaffar, dat die aangelegenheid tusschen ons was afgehandeld! Ik heb u al eens gezegd, dat ik tegen uw persoon als zoodanig volstrekt niets heb. Ik geloof zelfs dat u een goede toekomst wacht — maar gij zijt nog veel te jong om aan een huwelijk te kunnen denken — en met uwe middelen is het droevig gesteld — duidt het mij niet ten kwade, dat ik dit onderwerp nogmaals moet aanroeren! Het is mij niet recht duidelijk, hoe gij het eigenlijk ooit hebt durven wagen, de oogen op mijn dochter te vestigen!”

Kummar Gaffar richtte zich fier op, en riep op hartstochtlijken toon:

„Gij behandelt mij alsof ik een arme ketellapper ware, excellentie! Ik voel mij in staat een schitterende toekomst te verwerven, en eenmaal zal de fortuin mij toelachen, daarvan ben ik zeker! Ik heb uw dochter innig lief, uwe excellentie, ik weet dat zij ook mij liefheeft, en — ik kom u een transactie voorstellen, die u tot niets bindt, en die mij en uw kind voor altijd gelukkig zal maken.”

„Een transactie?” herhaalde de gezant langzaam, en met gefronste wenkbrauwen. „Wat wilt gij daarmede zeggen? Hoe kan er een overeenkomst gesloten worden tusschen u en mij, waarvan mijn dochter het onderwerp zal zijn?”

„Luister, uwe excellentie! Ik weet, dat gij zeer bijzonder gehecht zijt aan uw gouden plakkaat, en men heeft mij reeds medegedeeld, dat gij voornemens waart, nog heden de belooning te verdubbelen, welke gij hebt uitgelooft aan degene die u

uw juweelen terugbrengt. Gij wilt dus niet minder dan 2000 pond sterling betalen om het sieraad weder in uw bezit te krijgen! Welnu geef mij de hand van uw dochter, in geval ik er in slaag de juweelen op te sporen! Bedenk wel — ik vraag in het geheel niet anders dan uw dochter. Wat bekommer ik mij om het geld, indien ik haar slechts de mijne mag noemen! Ik heb haar lief, en al was zij straatarm — ik zou haar tot mijn vrouw willen maken!”

De gezant keek den jongen man met groote oogen aan.

Hij was een Pers, en hij was een man met fantasie.

In Noordelijke landen zou een vader waarschijnlijk in lachen hebben uitgebarsten over dit voorstel — maar zooals gezegd — Muhtechine was een Oosterling, hij was bijzonder sterk gehecht aan een sieraad, dat men hem ontstolen had — en eigenlijk had hij tegen zijn jongen legatie-secretaris niets anders, letterlijk niets anders dan dat hij arm was, en dat het nog vele jaren zou duren, eer hij zijn carrière had gemaakt.

Hij antwoordde echter niet dadelijk, maar scheen in gepeins te verzinken en speelde intusschen met het kostbare zilveren vouwbeen, dat op zijn schrijftafel lag.

Eindelijk hief hij het hoofd op, en zeide:

„Ik zal op mijn beurt oprecht zijn, mijnheer Gaffar! Wanneer gij mij de juweelen terugbezorgt — dan zal ik er mij niet tegen verzetten, dat gij mijn dochter het hof maakt, zooals dat hier gebruikelijk is, en moogt gij haar dan — maar niet al te vaak — bezoeken! Wellicht spreken wij later wel eens — over dat andere! Ik maak echter het strikte voorbehoud, dat er in ieder geval op zijn minst een jaar moet verstrijken alvorens gij opnieuw een aanzoek doet om de hand van Mirza — want in een jaar kan er veel geschieden, en wil een uwer of gij beiden niets meer van een huwelijk weten!”

„Nooit!” riep Gaffar met fonkelende oogen uit. „Ik weet dat ik haar tot mijn laatsten snik toe zal liefhebben! En zij wil slechts mij tot echtgenoot, daarop durf ik een eed doen!”

„Wij zullen zien!” hernam de gezant kortaf. „Neemt gij deze voorwaarden aan?”

„Ik neem ze aan, uwe excellentie!” riep de jonge legatie-secretaris opgewonden uit.

„Maar is het u wel bekend, dat gij een zeer zware, een reusachtige taak op uw schouders neemt?”

hernam de gezant. „Bedenk wel wat ge doet! Gij kunt nog terug als gij wilt!”

„Ik blijf bij mijn besluit, excellentie — ik meen reeds een spoor te hebben ontdekt — en al zou ik een vol jaar al mijn nachten er aan moeten besteeden — ik zal en moet den dief ontdekken!”

„Het verheugt mij u zoo te hooren spreken, mijn waarde Gaffar!” hernam de gezant. „Ik wil echter niet verzwijgen, dat ik groote vrees koester, dat al uwe pogingen vruchteloos zullen zijn! Waar Scotland Yard blijkbaar faalt, dat niettemin beschikt over alle hulpmiddelen, welke de politie ten dienste staan, daar zult gij, die geheel alleen zult moeten optreden, onmogelijk kunnen slagen! Laat ik u echter niet bij voorbaat ontmoedigen — en ik hoop van harte, dat ik mij moge vergissen! En dan zult gij zien, dat gij niet met een ondankbare te

doen hebt! Dus nogmaals — wanneer mijn dochter over een jaar niet van gedachten veranderd is, dan spreken wij elkander nader — vooropgesteld natuurlijk, dat gij mijn sieraden in mijn bezit hebt gesteld! Het is waar, dat ik bijzonder gehecht ben aan de gouden plaat en ik heb er zeer veel voor over om dit kostelijke sieraad weder in handen te krijgen.”

„Dan blijft mij slechts over, excellentie, u mijn dank te betuigen, dat gij mij wilt toestaan een poging te doen de diamanten en andere edelgesteenten te hervinden!” hernam de jonge man opgewonden.

„De reden, dat ik vanmorgen wat later op de legatie verscheen ligt hierin, dat ik reeds een onderzoek begonnen ben, dat naar ik vertrouw in goede richting voert.”

HOOFDSTUK VII.

Een onverwachte afloop.

Een week was verstreken sedert den avond, waarop de gouden plaat op zulk een stoutmoedige wijze aan den Perzischen gezant was ontstolen.

En nog steeds had de politie niet het minste spoor van den dader gevonden!

Evenmin was zij er in kunnen slagen den man te vatten, die de twaalf juweelen door valsche had vervangen.

Want langzamerhand was het tot James Sullivan, die in hoofdzaak met het onderzoek van deze zaak belast was, doorgedrongen, dat de man, die de gouden plaat stal en degene die de twaalf steenen verwisselde, onmogelijk dezelfde persoon konden zijn!

En die zekerheid droeg er stellig niet toe bij het onderzoek te vergemakkelijken.

Wat Kummur Gaffar betreft — hij was zeer neerslachtig.

Het eerste spoor, dat hij ontdekt, en met zooveel geestdrift gevolgd had, bleek op niets te zijn uitgelopen!

Hij had reeds al zijn speurtalenten als amateur-detective uitgeput en hij begon in te zien, dat hij genoodzaakt zou zijn om zijn ontslag te nemen, en al zijn vrije oogenblikken, tot aan de laatste minuut te besteden aan de zaak, die hem bezig hield en waarmede zijn levensgeluk gemoeid was, indien hij wilde slagen.

Daaraan mocht hij echter niet denken — en zelfs al kon hij iedere minuut de zijne noemen, dan nog moest hij wel vreezen het gestelde doel niet te zullen bereiken.

Het was op den laten middag en de jonge man zat mistroostig voor zich uit te staren, gezeten aan de werkkamer, toen er op de deur geklopt werd en

een oogenblik later een hem geheel onbekend heer binnentrad, goed gekleed, die een oogenblik op den drempel bleef staan, hem aandachtig aankeek en toen de deur achter zich sloot.

Gaffar was onwillekeurig opgestaan en den onbekenden bezoeker een paar passen tegemoet gegaan, en hij vroeg nu verbaasd:

„Pardon, mijnheer — met wien heb ik het ge-noegen? En voor alles — hoe zijt gij hier eigenlijk binnengekomen?”

„Op een prozaische wijze, mijnheer Gaffar door de voordeur!” antwoordde de bezoeker.

„Maar het dienstmeisje heeft mij uw komst in het geheel niet mede gedeeld!” hernam Gaffar, die den bezoeker verwonderd aankeek.

„Ik heb haar gezegd, dat ik een vriend van u ben, en dat ik u wilde verrassen!” hernam de ander glimlachend.

„Maar ik ken u in het geheel niet!”

„Ongetwijfeld — het was ook maar een krijgslist! Ik wilde u niet de gelegenheid geven mijn bezoek af te wijzen — want ik heb u over een tamelijk belangrijke zaak te spreken! Wat mijn naam betreft, laten wij zeggen, dat ik Johnson heet!”

„Ik moet zeggen, dat gij mij zeer verbaast, mijnheer!” hernam de jonge man. „Wat kunt gij mij wel voor belangrijks te zeggen hebben, en wat kan u bewegen niet uw waren naam te noemen?”

„O, daar heb ik reden in overvloed voor, zooals spoedig zal blijken,” antwoordde Johnson.

Hij was onder het spreken op de schrijftafel toegelopen, trok nu vlug een lade open en nam er met een snelle beweging de kleine revolver uit, die daarin lag.

Gaffar slaakte een gedempten kreet, half van woede, half van schrik en riep uit:

„Wat moet dat beteekenen? Gij zijt toch geen...”

„Neen, mijnheer Gaffar, dat ben ik niet!” antwoordde Johnson wederom glimlachend op de onuitgesproken vraag. „Om juister te zijn: Ik ben het op dit oogenblik niet. Gij hebt volstrekt niets van mij te vreezen — ik doe niets anders dan eenige voorzorgsmaatregelen te nemen! Ik ben er bijna vast van overtuigd, dat gij mij zult zegenen, wanneer ik dit vertrek verlaat — maar ik ben een soort menschenkenner, ik ben altijd een weinig wantrouwend uitgevallen en het is mij, ik moet het tot mijn spijt zeggen, al eenige malen gebeurd, dat de lieden, wien ik een groote weldaad bewees, mij nochtans in het verderf hebben willen storten!”

„Ik begrijp volstrekt niet wat gij zegt, mijnheer, gij spreekt in raadselen!” riep Gaffar uit.

„Het zal u spoedig genoeg duidelijk worden en ik verzoek u niets anders, dan mij rustig aan te hooren! Wanneer gij een oud man waart, en de omstandigheden anders waren, dan zou ik geen voorzorgsmaatregelen nemen — maar gij zijt jong, gij houdt er waarschijnlijk de gangbare begrippen op na, omtrent moraal en strafwaardigheid — en ik ben dus wel verplicht mij te dekken, zooals men dat noemt! Het zou voor mij onaangename gevolgen hebben, wanneer gij, gehoor gevend aan uw spontane opwelling en meenende de samenleving een grooten dienst te bewijzen, mij zoudt verraden! En daarom

De bezoeker voltooide den zin niet, maar wat hij had willen zeggen, was volkomen duidelijk, want hij had met de snelheid van een goochelaar met behulp van een kleine kniptang den draad van het telefoontoestel doorgeknipt, dat op het groote schrijfbureau stond.

Hij keek den verbluften legatie-secretaris glimlachend, ja bijna vaderlijk aan, en hernam:

„Gij ziet dat gaat heel eenvoudig en meestal is het afdoende! Natuurlijk kunt gij nog om hulp roepen, wanneer ik het vertrek verlaten zal hebben, gij kunt uit het raam schreeuwen, maar gelukkig bevinden wij ons hier op de vierde verdieping, er is een zelfwerkende lift in huis — en er bestaan gelukkig nog deursleutels. Die van uw deur heb ik op het oogenblik in mijn zak....”

„Van alle dingen die mij overkomen zijn....”

begon Gaffar, terwijl hij zich in den breeden stoel van zijn schrijfbureau liet vallen.

„Gij wildet zeker zeggen, dat dit het merkwaardigste is!” vulde Johnson den zin aan. „En nu kent gij nog niet eens het doel van mijn bezoek! Zijt gij een kind van uw tijd en verbaast gij u reeds hierover? Mijn hemel, ik draag niet eens een zwart masker, ik dreig u niet eens met een revolver, ik heb geen bommen bij mij — ik ben maar een eenvoudig bezoeker, die alleen graag zou zien, dat men bij zijn vertrek van dit huis hem geen moeilijkheden in den weg zou leggen.”

„Maar waarom zou ik dat doen, mijnheer!” riep Gaffar uit. „Gij maakt op mij volstrekt niet den indruk, alsof gij hier zijt gekomen om mij te bestelen! Trouwens gij zoudt op dit oogenblik geen dertig pond sterling in dit vertrek vinden, en verder een gouden horloge en wat andere gouden sieraden! Ik kan mij niet begrijpen, dat men daar speciaal vier verdiepingen voor naar boven komt, en nog wel op dit uur van den dag, nu het nog helder licht is!”

„Ik ben ook volstrekt niet van plan om hier voor een waarde van een penny weg te nemen, mijnheer Gaffar!” hernam de bezoeker. „Staat gij mij toe plaats te nemen?”

„Natuurlijk!” antwoordde de jonge man, terwijl hij zijn bezoeker haastig een stoel toeschoof. „Ik vraag u verschooning wegens mijn onbeleefdheid — de zaak is, dat uw wijze van optreden mij een weinig uit mij evenwicht gebracht heeft!”

„Een slechte eigenschap voor een jongmensch, dat tijdelijk het beroep van detective heeft gekozen,” merkte de bezoeker droogjes op.

„Hoe, gij weet....?” riep Gaffar op levendigen toon.

„Ik weet het, want het heeft in een der grootste bladen gestaan, dat er steeds prat op gaat volkomen op de hoogte te zijn van hetgeen er in de wereld van de hoogere kringen van de diplomatie geschiedt! Maar ik zou het ook geweten hebben, al had dit blad niets van de zaak medegedeeld, want als ik iets weten wil, mijn waarde heer Gaffar, dan kan het mij onmogelijk lang verborgen blijven!”

Gaffar zweeg eenigen tijd, om zijn geheimzinnigen bezoeker een oogenblik aandachtig te beschouwen en hij hernam toen:

„Gij hebt die opmerking zoeven ongetwijfeld met een bedoeling gemaakt?”

„Zoo is het! Ik wilde speciaal over uw optreden als amateur-detective spreken!”

„Nu, ik behoef er volstrekt geen geheim van te maken, want het is tamelijk wel bekend, dat ik mij tot dusverre vrijwel geblameerd heb!” riep Gaffar op bitteren toon.

„Ik begrijp wel, wat het is! Gij hebt gemeend, een spoor te hebben ontdekt en vol jeugdige geestdrift hebt gij u aan den arbeid gezet, alles licht vattend en in de vaste overtuiging, dat gij zoudt slagen! Mag men weten, mijnheer Gaffar, waarom gij met zooveel hartstocht de achtervolging van den dader op u hebt genomen?”

„Die reden kan ik u niet mededeelen, mijnheer!” antwoordde de jongeman kortaf.

„Dat pleit voor u, mijnheer Gaffar!” hernam Johnson. „Ik heb altijd veel belang in u gesteld — en ik bemerk nu tot mijn genoegen, dat gij het waard zijt! Ik stelde de vraag dan maar ook pro forma — want ik ben op de hoogte! Gij ziet mij verrast en een weinig vertoornd aan — maar ik zeide u reeds, dat er weinig zaken voor mij verborgen kunnen blijven! Gij hebt de eenige dochter van den Perzischen gezant lief en deze heer heeft u de belofte gedaan zijn afwijzende houding ten aanzien van een huwelijksverbintenis tusschen u beiden te herzien, wanneer gij er in mocht slagen hem zijn diamanten terug te bezorgen! Neen, val niet woedend uit.... daarvoor is volstrekt geen reden. In uw plaats zou ik waarschijnlijk juist zoo gehandeld hebben. In de liefde is alles geoorloofd, zegt een Fransch spreekwoord, hetgeen ik in dezer voege zou willen wijzigen — dat in de liefde althans zeer veel geoorloofd is! Maar uw zaken staan slecht, mijnheer Gaffar — het dient tot niets om het te verbloemen. Uw papieren staan inderdaad zeer laag genoteerd en als gij op dezen weg voortgaat, zult gij uw doel zeker niet bereiken!”

Maar nu sprong Gaffar ongeduldig op en riep kwaad uit:

„Wilt gij mij eens zeggen, mijnheer, waarmede gij u eigenlijk bemoeit, en wat u deze zaak aangaat!”

„Zeer veel, mijnheer Gaffar! Heel wat meer, dan gij op dit oogenblik kunt vermoeden!” antwoordde de bezoeker kalm. „Zij gaat mij dan ook wel degelijk aan, gelijk gij aanstonds zult bemerken! En ik verzeker u, dat gij volstrekt geen reden hebt, tegenover mij de beleedigde te spelen — gij zoudt

er integendeel heel wat beter aan doen, mij in uw vertrouwen te nemen — want ik weet heel zeker, dat ik u een zeer grooten dienst zal kunnen bewijzen — een van die diensten, die een gentleman nooit kan vergeten!”

Gaffar was nu zeer bleek geworden en zijn lippen trilden, terwijl hij op den bezoeker toetrad en op heeschen toon vroeg:

„Er is maar een dienst ter wereld, die op dit oogenblik voor mij van waarde kan zijn, mijnheer! En dat is, dat mij den naam van den dader wordt genoemd, die den brutalen roof pleegde!”

„Ik zal u dien naam noemen, mijnheer Gaffar!” hernam de bezoeker op denzelfden zakelijken toon.

„Wat — gij weet dus, wie hij is?”

„Ik weet het!”

„Zijn naam!”

„John Raffles!”

Met een uitroep van teleurstelling liet Gaffar zich weder op zijn stoel vallen, terwijl hij op bitteren toon riep:

„Denkt gij dat ik daar iets verder mee ben? Ook ik weet sedert een paar dagen, na wel driemaal een verkeerd spoor te hebben gevolgd, dat John Raffles de daad moet hebben gepleegd! Maar wat geeft mij dat, als ik dien John Raffles niet weet te vinden, en al zou ik hem kunnen vinden — wat zou het mij dan nog helpen, daar het mij niet om dien man, maar om de gouden plaat te doen is?”

„Ik wist wel, dat de gouden plaat de hoofdzak was!” hernam de bezoeker ironisch. „Hier is zij!”

Johnson had de hand in zijn zak gestoken en had er een in vloeipapier gewikkeld voorwerp uitgehaald, dat hij nu nonchalant voor den jongen legatie-secretaris op de schrijftafel wierp, alsof het niet meer was dan een doosje lucifers!

Met een kreet van ongeloof en verbazing had Gaffar zich op het kostbare juweel geworpen.

Hij nam het sieraad op, bekeek het aan alle kanten, trad er mede naar het raam en riep toen juichend uit:

„De hemel zij geprezen! Het is wel degelijk het gouden plakkaat met zijn kostbare diamanten en andere edelgesteenten! Gij geeft mij het leven terug, mijnheer! Ik vind geen woorden om u mijn dankbaarheid te kennen te geven! Maar zeg mij eerst — hoe hebt gij dit kostbare voorwerp toch gevonden?”

„Ik heb het niet gevonden, mijnheer — ik heb het gestolen!”

„Hoe? Gij zijt dus....”

„Ik ben John Raffles!”

Een langdurig stilzwijgen volgde op deze woorden. Gaffar was blijkbaar aan een hevigen zielestrijd ten prooi.

Maar zijn dankbaarheid, zijn gevoel van ridderlijkheid, zijn warm hart wonnen het van alle andere aandoeningen.

Hij trad op Raffles toe, en vroeg op gesmoorden toon:

„Gij staat mij dit sieraad af, John Raffles?”

„Ja.”

„Gij weet, dat ik arm ben, en u er onmogelijk de waarde van zou kunnen betalen?”

„Ik schenk het u — onvoorwaardelijk — of alleen onder die voorwaarde, dat gij het meisje, dat u oprecht en innig liefheeft, gelukkig zult maken!”

„John Raffles, dan zijt gij — dan weet ik niet.... dan maakt gij mij tot den gelukkigste van alle stervelingen!” stamelde Gaffar, die zichzelf nauwelijks meester was.

„Iets dergelijks vermoedde ik wel!” hernam Raffles droogjes. „Oprecht gelukkige menschen bestaan er niet veel, mijn waarde heer Gaffar, en als ik er het mijne toe kan bijdragen, om er een paar nieuwe bij te maken, dan is mij dat wel vijftien-duizend pond sterling waard! Gij moet mijn daad ook vooral niet fraaier maken, dan zij is, ik zal dit verlies wel weer op een andere wijze goedmaken! En die waarschijnlijk niet uw instemming zou hebben!”

„Zeg dat niet, John Raffles!” riep Gaffar hartschietelijk uit. „Bederf uw schoone daad niet, door dit van uzelf te zeggen! Men heeft mij wel eens van uw edelmoedige daden verhaald — ik heb ze voor een fictie gehouden — eigenlijk geloofde ik zelfs aan uw geheele bestaan niet! Daaraan heb ik verkeerd gedaan, ik weet dat gij een gentleman zijt in de beste beteekenis van het woord — en van al het overige wil ik niets weten! Gij kunt gerust mijn revolver weder teruggeven — eerder zou ik mijzelf een kogel door het hoofd jagen, dan u hier in mijn huis ook maar een stroo in den weg te leggen!”

„Ik wist wel, dat ik mijn klein geschenk niet aan een onwaardige besteed had!” riep Raffles met schitterende oogen uit en hij legde de revolver voor

Gaffar op tafel neer, die hem weder in de lade wegbergde.

De jonge man had tranen in de oogen van aandoening, terwijl hij het kleinood, dat op zulk een wonderlijke wijze in zijn bezit was gekomen, in een papier wikkelde.

Raffles zag glimlachend toe en hernam toen:

„Men kan wel zien, dat de liefde uw geheele hart vervult en dat gij aan niets anders denkt! Het schijnt u volstrekt niet te interesseeren, wat er met de twaalf valsche edelsteenen geschied is!”

„Hebt gij die dan ook niet....” vroeg de jonge man op zachten toon en met neergeslagen blik.

„Nee, mijnheer Gaffar — dat deed ik niet!” antwoordde Raffles. „Als mijn onderzoek juist is geweest, dan was dit het werk van Mustaphar Edzoni, den particulieren secretaris van zijne excellentie!”

„Hij!” riep Gaffar ontzet uit. „Heeft hij dit gedaan? Het klinkt mij ongelooflijk in de ooren!”

„En toch vrees ik, dat het zoo is, mijnheer Gaffar! In de afgelopen week heb ik al zijn gangen laten nagaan en onderzoek gedaan naar zijn omstandigheden. Hij had zeer veel schulden, en daarvan heeft hij plotseling een paar dagen geleden een klein gedeelte afbetaald. Hij heeft een diamant van groote waarde zelf naar Amsterdam gebracht en hem daar verkocht. Hij heeft zijn ontslag aangevraagd, zogenoemd om zijn gezondheidredenen — en de naam komt voor op de passagierslijst van het schip, dat overmorgen naar Buenos-Aires vertrekt! Hij bleek de eenige te zijn geweest, die de juweelen van den gezant herhaaldelijk onder het oog heeft gehad, en toen ik zijn woning eergisterennacht, zonder dat hij het wist, eens doorzocht, heb ik in een geheim vak van zijn lessenaar vele foto's van de twaalf veranderde edelgesteenten gevonden en nog andere compromitterende stukken!”

„Die schurk! En hij durfde nogal den blik slaan op Mirza, mijn kleine Mirza!”

„Ik laat het aan u over, om tegen dien man op te treden, mijnheer Gaffar!” hernam Raffles. „Gij hebt niet anders te doen, als gij dit wenscht, dan hem aan den steiger van de boot te laten arresteren — hij zal nog wel een paar van de gestolen diamanten bij zich hebben, goed verstoppt! Wat mij betreft — er blijft mij niets anders over, dan afscheid van u te nemen, en u niets dan goeds toe te wenschen op

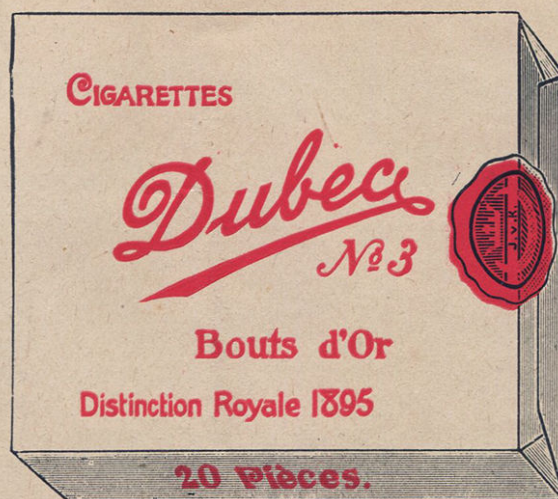
uw verdere loopbaan! Ik weet, dat gij ijverig, bekwaam, en een volkomen eerlijk man zijt — ik weet, dat gij het ver zult brengen als diplomaat, al is die laatste hoedanigheid misschien niet bepaald gewenscht bij de uitoefening van dit beroep! Breng nu zoo spoedig mogelijk het juweel bij den

gezant, die zeker huizenhoog zal springen van vreugde en zeg hem, dat hij het zeker nooit zou hebben gezien, als zijn dochter minder lieflijk en goed — en zijn aanstaande schoonzoon minder in den smaak van John Raffles gevallen was!”

Een goede cigaret
Dubec 3.

De volgende aflevering (No. 410) bevat:

DE SNELTEEKENAAR.

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885